

Klæbu Historielag

Årsskrift 2008

Den første bussen av typen Bulldog, en Reo modell 1935
Les mer om Klæburuta inne i bladet

Styrets sammensetning i 2008

Styret:

Kåre Haugen,	leder	Per-Inge Løvold, sekretær
Haldor Buan Grendstad,	kasserer	Alma Aftreth, styremedlem
Gunhild Hovind,	nestleder	

Varamedlemmer: Arne Eggan, Randi Berg og Oddvar Fossbakken

Hilsen fra styret!

Vi i styret føler av laget seiler i medvind. Det er stor velvilje å møte for vårt arbeid, både hos de som sitter på "pengesekken" og blant våre medlemmer for å gjøre en jobb. Laget har for tiden mange prosjekter i gang.

Driften av bygdemuseet som vi startet med for 9 år siden har vært med å bidratt til at langt flere har oppdaget den naturskjønne plassen ved Selbusjøen. Det er mange som legger søndagsturen innom museet for å ta en kopp kaffe og slå av en prat.

Våre planer om et nybygg på Teigen har også skapt stor interesse. Skal dette være mulig å realisere, så må mange være med å gi sin støtte. Det bør bli et flerbrukshus som kan brukes både i reiselivssammenheng, av skoler, lag og privatpersoner.

Historielagets arrangementer siste året har hatt god oppslutning. St. Hansfeiringa er et unntak. Den ble ødelagt av dårlig vær.

Medlemstallet vårt har i en del år ligget stabilt på ca 330. For 2009 blir kontingenten høynet til kr 150,- for både enkeltmedlemmer og familiemedlemmer. Økte utgifter til trykking av årsskrift, samt store portoutgifter er årsaken.

Ca 90 av våre medlemmer er spredt over hele landet. Mange av dere er født og oppvokst i Klæbu. Andre har en annen tilknytning til bygda. Vi er glad for å ha dere som medlemmer og sender med dette en hilsen til dere fra styret.

Til slutt en takk til banken, kommunen og alle andre som støtter vårt arbeid. Styret vil også takke alle våre medlemmer for god oppslutning og et vel utført arbeid i året som vi snart legger bak oss.

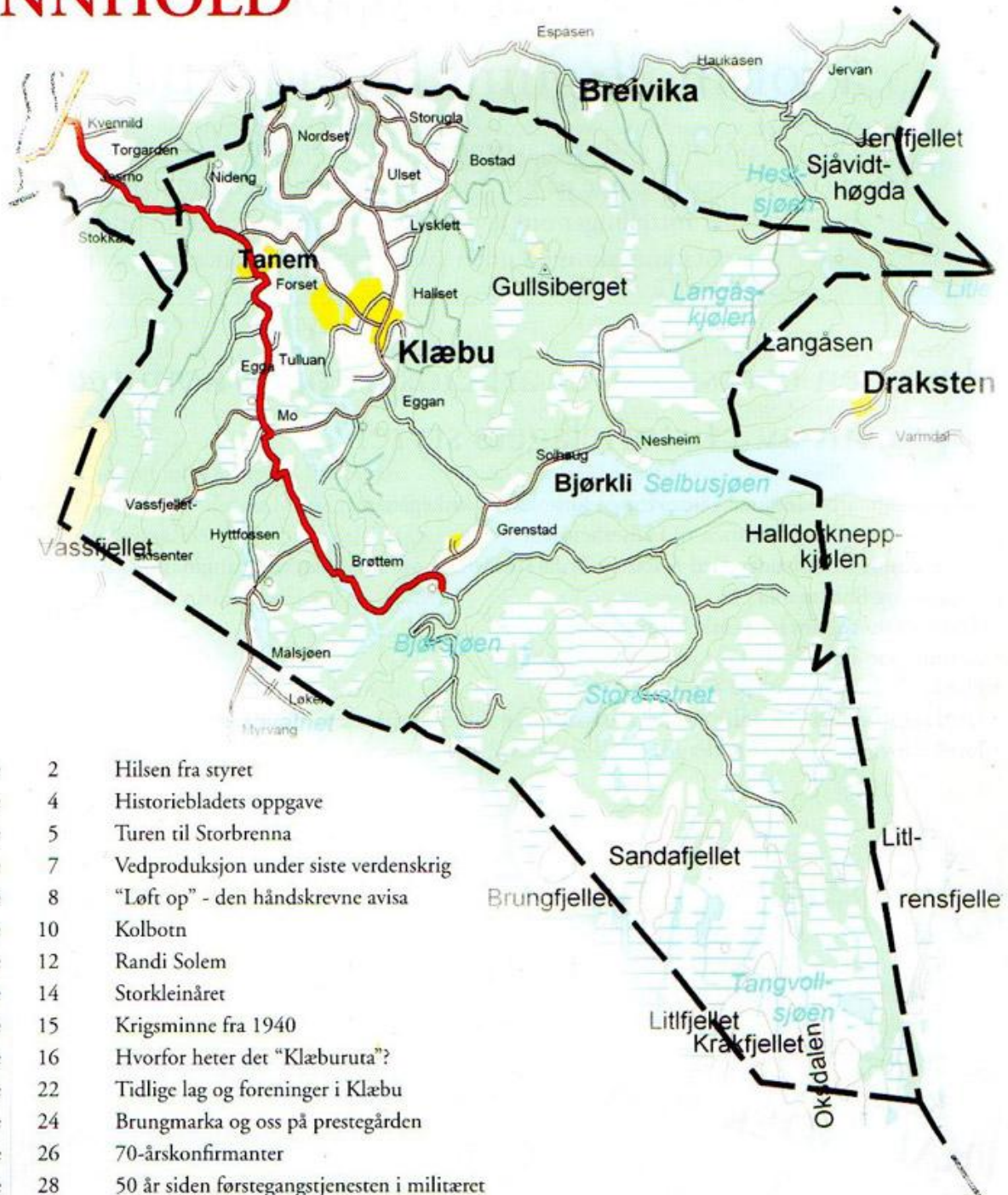
Klæbu i september 2008
Kåre Haugen
leder

En hjertelig takk til alle som har bidratt med artikler
og annet til årets Historieblad!

- Vi i redaksjonen

INNHOOLD

side	2	Hilsen fra styret
side	4	Historiebladets oppgave
side	5	Turen til Storbrenna
side	7	Vedproduksjon under siste verdenskrig
side	8	“Løft op” - den håndskrevne avisa
side	10	Kolbotn
side	12	Randi Solem
side	14	Storkleinåret
side	15	Krigsminne fra 1940
side	16	Hvorfor heter det “Klæburuta”?
side	22	Tidlige lag og foreninger i Klæbu
side	24	Brungmarka og oss på prestegården
side	26	70-årskonfirmanter
side	28	50 år siden førstegangstjenesten i militæret
side	30	Grindene i Forsethdalen i Klæbu
side	32	Gode minner, vakre minner
side	35	Godsberget
side	36	Skoledagen på 1800-tallet
side	40	Klæbu Musikkorps
side	41	Klæbu Sparebank

Redaksjonskomite og kalenderkomite

Odd Magne Skjelstad	Sissel Nordseth
Marit Kleven	Nelly Botnan
Aid Sæter	Wenche Harsjøen

Historiebladets oppgave er å formidle glimt fra eldre tider

Vi i redaksjonen er derfor avhenging av tips og stoff fra leserene. Har du gamle brev liggende på kistebunnen, dokumenter som kan være av interesse eller fortellinger om levevilkår og livsformer i eldre tider, så ta kontakt med noen av oss i redaksjonen.

Her er en oversikt over arbeidsgrupper/komiteer oppnevnt av Historielagets styre:

- ✓ • Komite som arbeider med verneverdige forhold ved kirkegården.
- ✓ • Komite som samler historien til Halsetheimen.
- ✓ • Komite som samarbeider med Selbu og Tydal historielag om historien til Brungmarka, Hånnå- og Renåmarka.
- ✓ • Komite som registrerer gamle husmannsplasser.
- ✓ • Komite som har ansvaret for lagets billedsamling.
- ✓ • Plankomite for nybygg på Teigen.
- Gerda og Oddleiv Bjørkliås samler avisartikler og bilder angående Klæbu.
- Jorun Hovdar og Jan Kåre Berg styrer lagets arkiv.

HISTORIELAGETS KALENDER FOR 2009

Gi Historiebladet og/eller vår bygdekalender som julegave til slekt og venner i og utenfor bygda.

I år har vi valgt temaet
"Bygdas kjente mannfolk viser muskler"

Turen til Storbrenna (Pikhaugen)

Av Kåre Haugen

Årets historiske vandring gikk den 28. mai i år med Storbrenna som mål. Storbrenna er en høyde som ligger sørvest for Korsmo ved Selbusjøen. Storbrenna ble brukt som observasjonspost av tyskerne under store deler av siste krig. Mer informasjon om Storbrenna kan leses i vårt årsskrift for 1997, i en artikkel av Peder P. Dragsten.

Arrangementet var et samarbeid med Vitenskapsmuseet i Trondheim. Vi var ca 40 stykker som startet på oppstigningen fra Vingsmyra og opp mot Svarttjønna. Første del av turen gikk etter en traktorveg. Det er ganske bratt oppover, og en del angret kanskje på at de ble med på turen.

Haldor B. Grendstad førte an som kjentmann. Oppe ved Svarttjønna ble det en lengre pause slik at baktroppen igjen fikk kontakt. Siste del av turen gikk i slakt myrterreng. Vel framme på Pikhaugen (Storbrenna) kunne man bare sette seg ned og nyte nistepakken og kaffen.

Flere bidro med informasjon om hvordan det var her under krigen, blant annet en av turens eldste deltakere, Sverre Gjølga. I dag kan vi se sporene etter tomte der vakthytta sto, og det finnes fortsatt

litt rusten piggråd i området. Høydedraget er mye mer skogbevokst i dag enn den gangen.

Tema for kvelden var hvordan vi i Klæbu merket krigsårene. I den forbindelse fortalte Lars Braa om en liten arbeidsleir som var etablert ved Tulluan. Det var mest russiske fanger som var stasjonert der. Som unger så hadde de et svært godt forhold både til de tyske vaktene og russerne.

Ca 3 timer etter oppstarten var de aller fleste vel tilbake til utgangspunktet. Vi var alle enig om at det hadde vært en fin tur i den vakre vårvelden, med en lett blanding av historie, sosialt samvær og trim.

Hvor skal så neste års historiske vandring gå? Styret er takknemlig for innspill!

Det er ikke alltid like enkelt å finne en julegave som faller i smak.

Hva med et gavebrev i fond?

Julegaven som alle husker!

Et gavebrev er et engangskjøp eller en spareavtale i ett av våre aksje- eller rentefond til en person du ønsker å gi en oppmerksomhet.

Enten det gjelder julegaven til den som har "alt", bursdager, dåp, bryllup eller konfirmasjon er dette en gave som vil bli husket! En viktig årsak til dette er at andeler i fond kan oppnå en langt høyere avkastning enn det som er mulig ved tradisjonell bank-sparing over tid.

I Klæbu Sparebank har vi verdipapirfond for en hver smak med ulike muligheter for avkastning i forhold til ønsket risiko og forventet sparetid. Hos oss kan du velge blant samtlige fond fra Terra Fondsförvaltning, og SKAGENFondene.

Ta kontakt med en av bankens rådgivere så får du vite mer om:

- hvilken avkastning kan jeg forvente?
- kan sparepengene tapes?
- hvilke fond passer til min gave?

PS! Ikke vent for lenge – det er snart jul

post@klabu-sparebank.no www.klabu-sparebank.no Tlf.: 72 83 00 00

Vedproduksjon under siste verdenskrig

Av Sverre Gjølgali

Trondheim Vedforsyning var et firma som hadde sitt utspring i Trondheim Kommune. Stor mangel på ved i Trondheim by under siste krig var årsak til at firmaet ble dannet.

En må kunne si at firmaet hadde en god porsjon flaks da de fikk leie tomt på dyrkamarka til Haldor N Grendstad ved Selbusjøen. Om det var i 1942 eller 1943 at virksomheten startet vites ikke. Det ble lagt et jernbanespor av lette skinner fra platået ved Moen og ned til sjøen. Alt vedtømmer ble lastet på en dertil egnet vogn og slept med motorkraft opp til platået – Winsjtrekk.

Her ble virket kappet i 60cm lengder, klyvd og satt opp i 2m høye stabler for tørk.

Virke som ble brukt til ved kom vesentlig fra Selbu. Det ble da slept på Selbusjøen til Klæbu i store kvanta av Ingebrigt Fuglem. Et slikt slep kunne inneholde 500 favner ved. Slepene kunne også være så stort at det sperret hele Trongsundet.

Det ble jobbet i et meget hardt tempo da prisen var avtalt per favn, noe som førte til god fortjeneste og misunnelse på andre arbeidsplasser. I korte perioder kunne arbeidet foregå på 3 skift, i all slags vær og uten regnklær. Et skift besto av 8 mann. En mener at vedarbeidet ikke var slutt før første del av 1947.

Veden ble transportert til Trondheim på lastebil av blant annet Hjallis – Hjalmar Andersen, som på den tiden var lastebilsjåfør.

Nevnes må også en episode fra 1944 da vi fikk strømbrydd i en jordkabel som førte til sagbruket til Haldor N Grendstad. Vedforsyningen hadde uttak derifra og fikk således stans i produksjonen. Vi sto her foran en stri tårn når det gjaldt å finne årsaken til bruddet. Trondheim E-Verk var oss behjelpelig med å påvise kabelen slik at det kunne graves på flere steder samtidig. Selvfølgelig med handmakt.

Etter en ukes graving fikk vi besøk av Trondheims fremste våpendragere. De stilte seg på grøftekanten i håp om å jage opp tempoet enda mer. Det ble også antydnet at dette måtte være sabotasje. Vi fryktet for at noen kunne bli arrestert om vi ikke fant feilen fort. I nødens stund besluttet vi at arbeidet skulle fortsette kommende natt, og etter forholdsvis kort tid ble feilen funnet.

En gjeng slitne karer tusla heim, hver til sitt, lykkelig over at det hele hadde endt godt.

"Løft op" - den håndskrevne avisa

Også dette
året tar vi
med en
artikel fra
avholds-
folkets
hånd-
skrevne avis
"Løft op".

Vårt
eksemplar
omfatter
møte fra
november
1900.

Løft Op.

Lørdag 4te november 1900

En Klage Kvittræ.
(Hvori keltar hemmeligheden?).

Hvorfra kommer det, at saa
mange kvittræer lader til at ha mistet sin indflydelse
over sin mand, når de har været gift en tid?

Hvad er grunden til, at saa
været med dem ikke længer er en saadan stor
glæde for deres mænd? — at de hertimod synes
at kjede dem rigtig tilgængelig; hvad er det for noget,
saa gjæt, at kvittræen synes at ha tabt evnen til
at underholde, fornøje og forlyste ham?

Alles og Alles hører man kvittræ-
ens triste klage: Na, jeg er så uheldig! Min mand
blir kedelig så underholdende og luntig, naar han
taler med andre damer; men når han er hjemme,
så har han aldrig noget at tale om, mens de skulle

og læst. Jeg kjeder ham vist, og han gjør sig ingen
umage for at skjule det. Før vi blev gift, da var det
ganske anderledes, da brød han sig ikke om noget andet
selskab end mit. Han fortalte mig betændt, at ingen
i hans aine kunde sammenligne med mig. Hvorfor kjeder
han det ikke længer? Jeg er jo alligevel den samme. Jeg
har ikke forandret anseelser og holder ikke vist
nu mere ham."

Jo, min bedste Frue, det er nok deri det
ligger. Du er ikke den samme som før.

Sammuelen blot Deres væren idag med hvad
det var, dengang Deres mand endnu ikke havde tid-
talt det afgjærende ord, som sendt Dem til ham for
betændt, dengang De ønsket og haabte, at han var glad
i Dem, dengang De gjorde, hvad De kunde for at tilfreds-
stille ham.

Gjæt De det fremdeles dette? De blir ganske
forbæret over et saadant spørgsmål. Hvorfor skulle
De sky Dem med at tilfreds ham nu, da han er Deres
mand? Nu er De da sikker paa ham, men De og
behøver ikke at anbringe Dem for at være lykkelig og
heldig.

Undskyld, men dette kan temmelig
være ganske i sin orden! Det burde vel være ligeså
magtpaaliggende for Dem at forlange paa at beholde
Deres kjærlighed, som det var Dem magtpaaliggende at
vinde den.

Det ligger i den menneskelige
natur at sætte mindre pris paa det, man har opnået,
end paa det, man stræber for, og man hader ikke sin
drel, om en søsmand tager indvilligen for en hustru,
saa rider sig stolt og liggyldig for ham. Da han
gjæftede sig med Dem, syntes han, at De var verdens
vidunderligste pige.

Hvorfør sørger De ikke for,
at han vedbliver at tænke det samme?

Jordi om han er Doret mand, om De
ikke vil Doret stille lider for ham, men om De er
smil og kikker efter sig selv, med Doret uover-

Hvorfør klarer De Dem elegant paa,
naar De gaar ud, men De ikke tryk dem som hver
styggt De er klædt i Doret kjole? Hvorfør er De
underholdende og kintig, naar De taler med fremmede,
men Doret stakkars mand bare får sine minner og
sine kummer? Det er virkelig for hårdt, at straffe dem
fordi om han har begjæret den pillebageren at gifte
sig med Dem.

Det hjælper Dem ikke, om De er aldrig
saa flink en mor og hustru, dersom De har købt
Dem taaledele af, at De har mistet hans kjærlighed.

Nogle hustruer kjender hemmeligheden
og spører ingen mere for at være ligeså efter sig selv med
sine mænd, som de var i sine forlovelsedage.

De klarer sig med omhu, de rider
sig aldrig lystet eller skjædet for sine mænd, det
er dem meget mere om at gjøre at vinde hans bifald
end at ha sig ud for fremmede. De offerer alt, alle sine
bedste egenskaber paa sit hjem og sin mand, det bedste
sine kummer, det byllige indfald, de efter sigende op-
mærksomheder.

Lykkelig og kloge er de hustruer,
saa ikke taler så stor pris paa noget i verden
saa paa at beholde sin mandes kjærlighed, og saa
ikke spører hustruen mere eller kuler for at skulle
til det ideal, hun har af en mandshustru.

(Dagbladet)

Kolbotn

Av Ingar Lium

Kolbotn er et sted som for oss som er vokst opp på Stavlund en av våre beste barndomsminner knytta til. Navnet tyder at det er et sted der det er brent trekull i gammel tid.

Det er opprinnelig en husmannsplass, som ligger ca 1 km opp i åsen ovenfor Stavlund.

Det er ifølge Klæbuboka kjennskap til en husmann på Kolbotn. Sivert Roaldsen f. 1819 på Stavlundsplass. Stavlundsplass lå mot Digre i Bratsberg. Sivert Roaldsen ble gift i 1843 med Ingeborg Larsdatr. Berg fra Stavlundsberg.

Stavlundsberg ligger på en snarvei som går fra Stavlund til Bostad. Det er den opprinnelig gamle veglei. Vi kalte den innerste ekra på gården som "Plassen", da det var her Stavlundsplass lå.

Ingeborg og Sivert hadde to barn Karen født i 1847, og Olava født i 1850.

Begge døtrene er heime på plassen i 1875. De drev med spinning, vev og søm. Dette året hadde de 1 ku, 4 sauer med lam og 1 gris. De sådde ¼ tønne bygg, ¾ tønne havre, og 1 ½ tønne poteter.

Folketellinga fra 1900 nevner ikke bosetting på Kolbotn. Alt dette fra Klæbuboka.

Far som er født i 1890 husket at det sto rester av husa i hans barndom. På tuftene som enda vises i dag ligger steinene som husa sto på. Da jeg var barn sto det også rester etter bærbusser, samt at det sto ei rogn og en stor hegg som sikkert var planta ved husene. Heggen kunne en se langt utover bygda når den blomstra. Det var et flott syn. Seinere ble det heggbær som vi spiste av, og de var så sure at en ble tørr i munnen.

Det var også en jordkjeller, som vises godt ennå. Taket av den har for lengst rast sammen.

Mot nordenden er det en bekk som de tok vatnet fra.

Det var også noen store graner som vi kalte "stallan"

som både hestene og kvigene gikk under når det regna.

Onkel Olaf og tante Karen gikk ofte en tur på Kolbotn. Enkelte ganger tok de bussen fra byen til Digre, og gikk skoglendes til Kolbotn.

Under krigen var det forbudt med sammenkomster, og da var det noen ungdommer som hadde dans på den største flata. Jeg kan enda huske spillemannen brukte veldig mange fyrstikker på å tenne røyken sin. Det var vel ikke så enkelt å få heimavla tobakk til å brenne.

Kolbotn var inngjerda, fordi det ble brukt som beite. Det meste var skigard, men noe var også nettingjerde. Det var mye arbeid med å vedlikeholde gjerdet.

Her beitet kvigeme og hestene på gården.

Det var John og jeg som om somrene hadde til oppgave å ri hestene dit når det ble helg og de skulle

på beite. Da var de snare i vendingen og det gikk raskt å komme oppover åsen. Det var bare å kløne seg fast, men vi var vant til å ri dem.

Det var verre å hente dem om mandag morgen, da sprang de enkelte ganger bare så det dundret i marka. Da var det som gjernest dårlig vær og de var frosne. Melka måtte kjøres til melkrampen.

I mange år ble ikke Kolbotn vedlikeholdt, men nå har Olav hogd mye av den. Han skal sprøyte older-skogen som kommer igjen etter hogging.

En del gran må enda hogges, og marka beites.

Det gis tilskudd til slikt i dag, og bra er det. Det meste holder på og vokse igjen alle steder.

Når en er på biltur så er det snart bare en vegg med trær langs vegene.

Derfor er det så morsomt at Kolbotn gjenoppstår som før.

RAMLO TRANSPORT AS

TANEMSFLATA, KLÆBU - 7549 TANEM
TLF : 72 83 27 60 - FAX : 72 83 23 99

Vi leverer alt innen sand, grus, pukk, singel og matjord
Vi utfører også maskinflyttinger, masse-transport og snøbrøyting
Vi leier ut containere og hjullastere til forskjellige formål.

Har du strøsand for vinteren?

KONTAKT OSS FOR TILBUD.

Roar: 900 66 200 - Stein Kåre: 950 78 000
www.ramlo-transport.no - firmapost@ramlo-transport.no

Selli Rehabiliteringssenter AS er en rehabiliteringsinstitusjon gruppe 1 innen spesialisthelsetjenesten. Senteret ligger i Klæbu 18 km sør for Trondheim. Vi driver aktiv og tverrfaglig rehabilitering av pasienter bla innen ortopedi, revmatikere, kroniske ryggplager, hjerte/kar og lungesyke. I samarbeid med Lungeavdelingen på St Olavs Hospital driver vi rehabilitering av kronisk lungesyke. Institusjonen har et godt utviklet kvalitetssystem og er ISO sertifisert.

Vi har en godt utstyrt fysikalsk avdeling og treningsbasseng med 34°, døgnbemannet sykepleieavdeling og et kjøkken som lager variert og god mat.

I samarbeid med pasienten utarbeides individuelle behandlingsmål for oppholdet.

Vi har allmennlege, ortoped og lungelege tilknyttet institusjonen. Soknad sendes på RTV-blankett 2.26 til Selli Rehabiliteringssenter AS, 7540 Klæbu. Ta kontakt hvis du har noen spørsmål, telefon 72 83 43 00

Selli
Rehabiliteringssenter AS

Randi Solem

Av Hans Olav Løkken

En sensommerdag i "storkleinåret" 1812, vandret en rakrygget kvinne nedover langs bjørkealleen fra Værnes Hovedgård mot Sandfærhus. Hun var budsendt for å hjelpe en fattig familie som bodde nede ved Stjørdalselva. Hennes hår var drivende sort, nesten stikkende øyne og hele hennes vesen utstråler selvsikkerhet og mot. Dertil var hun, til den tid å være – meget forment kledd. Noen nente hun var av "taterslekt". Dette var Randi Solem, en kvinne, langt forut for sin tid – trolig en av de fremste kvinnelige personligheter som noen gang har bodd på Stjørdal. Dersom det hadde vært noe mål i seg selv – og tiden en annen – ville hun kunne ha drevet det svært langt.

Randi Andersdatter ble født på Lauvåsen i Tiller, Klæbu i 1776. I hennes nære familie var det flere samfunnsstøtter. Randis mor, Maren Lars-datter Forseth, var faster til Klæbus eidsvollsmann, Lars Larsen Forseth.

Den 25. Mai 1797 gifter hun seg med den

14 år eldre soldaten Haagen Erichsen Nideng. Han dør som 36 åring knapt ni måneder senere, den 28. Januar 1798, før deres sønn Hågen blir født.

Da Hans Nilsen Hauge kom til Trøndelag ble Randi grepet av denne nye forkynneren og hans budskap. I sin prøvede situasjon som enke var det rimelig at hun kjente seg dratt mot dette miljøet som utfoldet seg rundt nettopp Hans Nilsen Hauge.

Det heter seg at Hauge selv bodde hos hennes foreldre på Lauvåsen – som etter hvert ble "en åndelig stasjon" – et haugianerhjem. Randi ble så sterk i sin tro at hun gikk alene på ski over Dovre for å holde møter på Østlandet. Hun ble altså vervet av Hans Nilsen Hauge, og ble en av landets første kvinnelige forkynnere og vekkelsespredikanter. I den tiden Randi var enke, livnærte hun seg og sitt

barn med spinning og veving. I 1801 reiste hun til Bergen og var i tjeneste hos Hans Nilsen Hauge, som medhjelper på hans bokbinderi. Randis søster, den ett år yngre Berthe, sluttet seg også til Hauges vennekrets. Begge søstrene kom til å gjøre seg sterkt gjeldende. Berthe som den inderlige og omsorgsfulle, mens Randi var mer frittalende og selvstendig og gikk nye veier – med myndighet. Men Randi viste også omsorg i stor stil, og er spesielt nevnt i så måte mens hun bodde på Værnes.

Randi møter så Arnt Solem som hun gifter seg med. Arnt Solem ble født i Klæbu i 1777. Han var evnerik og jobbet seg fram fra fattige kår til stor velstand.

Fru Solem skal ha vært litt av et kvinnfolk, med bein i nesen og utrolig rask i replikken. Hun var svært så direkte i valg av ord, og flere prester ga uttrykk for en viss form for uhøflighet fra hennes side. Sistnevnte kan bero på det faktum at fru Solem alltid sa "du" til alle, hvilket nok på den tiden måtte betraktes som "uhøflig". Dette til tross sa alle hennes barn "de" til henne!

Randi som mor, gikk fra den ene tragedien til den andre. Randi og Arnt fikk 11 barn. Kun en av disse skulle nå "voksen" alder. En av sønnene slet med sykdom av psykisk art. Av de 10 som døde var det Louise som fikk leve lengst – til hun var 19 år. Det skal ikke stor fantasi til for å forstå hva det vil si å miste 10 av sine 11 barn.

De som mente Randi og Arnt levde noe "forfengelig og forfinet", har dratt livsskjebnen med barna over i en symbolsk straff, hvor overlærer Karl Pettersen i sine skrifter benevner motgangen Randi og Arnt opplevde i familien som "Herren klipper vingene".

Randi og Arnt Solem kom til å begynne med meget godt ut av det med Hans Nilsen Hauge, og Arnt ble vel indirekte utnevnt til kronprins og arvtaker. Men etter alle fengselsoppholdene vet vi at Hauge ble en knekket mann, og vekkelsen ble noe skjør. Hans Nilsen Hauge døde i 1824.

Etter hvert kom Randi og Arnt Solem litt på kant med sine egne "haugianere". Det fortelles at da Brødremenighetens agent var i Trondheim i jula 1822 og forsøkte å stifte et lokallag, var det nære på at de gikk over til denne menigheten. Hans Nilsen Hauge kritiserte en del av holdningene til Randi. Både hun og Arnt kledde seg meget vel og standsmessig. Mye tyder på at de bent fram var forfengelige. Hauge syntes at Solems forretningstalent var "i beste laget"

I 1825 flyttet Arnt og Randi Solem til Oslo og bodde der til ca 1840. Arnt Solem ble etter hvert en holden mann, og kjøpte flere store eiendommer. I Oslo kom familien raskt under innflytelse av Grundtvig, og de holdt store møter på sin gård,

Sandaker. Selv om det var Arnt Solem som innledet brevvekslingen med Grundtvig, var det Randi som fulgte opp. Hun kalte også sammen til – og foresto de religiøse møtene. Familien besøkte Grundtvig i København i 1836. Det var meget nære på at ikke Randi klarte å få Grundtvig til å bygge

folkehøgskole på Storhamar gård ved Hamar. Hun hadde tiltenkt sønnen Fredrik stillingen som skolens bestyrer.

Våren 1840 flyttet Solem og hans familie tilbake til Trondheim, hvor de slo seg ned på gården Stavne i Strinda. Solem ble nå involvert i skipsverft i Hommelvik. I Trøndelag fortsatte de å føre "åpent hus" (religiøse møter), hvor bl.a. Ole Vig fikk følgende råd fra Randi: "Æ syns du skull gift dæ no, du Vig". Ole Vig mente at det var ikke så enkelt – det var ikke lett å finne en som passet. Da sa Randi: "Du kain da vel lev sammen med et skikkelig menneske, du og".

Arnt Solem døde 8. februar 1857, 80 år gammel. Randi Solem døde av lungebetennelse den 27. August 1859. Paret er gravlagt på Havstein kirkegård på Byåsen.

Storkleinåret

I artikkelen om Randi Solem forekommer betegnelsen "Storkleinåret" Historielaget fant betegnelsen interessant og søkte etter opplysninger som forklarte hvorfor året fikk dette navnet.

Året 1812 ble kalt "Storkleinåret" eller "Det store froståret".

Det var et ualminnelig svart år, og ved St.Hans var det nesten ikke grønt gress på markene.

Sommeren ble kald og regnfull og kornet modnet hverken nede ved sjøen eller oppe i høyden. Det var også ufred mellom Norge og Sverige, og det var ingen innførsel av kornvarer til Norge.

Da ufreden hadde vart noen år var kornmagasinene tomme, og man måtte ty til furubarken.

Underernæringen dette ga medførte at det ble liten motstandskraft mot sykdommer, spesielt blodgang (dysenteri).

Året etter - 1813 - ble imidlertid et ualminnelig rikt og godt år og ble kalt "Lillegodtåret". Kornet modnet tidlig, kvernen malte og folk fikk endelig spise seg mette.

Ufreden med nabolandene begynte etterhvert også å ta slutt slik at folk gikk lysere tider i møte.

Informasjonene er hentet fra Jakob Hulaas optegnelser.

Barkmel, som det ble tilberedt i "Storkleinåret 1812"

Barken ble tatt av de fineste furuene, og da helst høyt oppe på treet, hvor den ikke var så tykk. Den grovere del av barken ble avfliset, og den indre hvite delen ble benyttet. Den ble lagt på et varmt sted og tørket langsomt. Så ble barken knust med en treklubbe.

Deretter ble den malt til mel som annet korn. Det vanlige var at barkemelet ble utvannet før det ble brukt som mat. Barkemelet ble for det meste brukt til flatbrød. Det ble også laget gryn til melkesuppe av barken. Til det brukte man en langhøvel.

Furuskogen i en del områder i Trøndelag var i 1812 og 1813 nesten ødelagt på grunn av at folk brukte barken.

BUNNPRIS

PRISENE TIL BUNNS - IKKE UTVALGET!

7540 KLÆBU - TLF: 72 83 05 10 Åpningstider: 9-22. Søndag 11-22

Krigsminne fra 1940

Av Sverre Gjølga

Det er siste halvdel av april. Snøen ligger fremdeles meterdyp i Sjøbygda. Vi bor i Bjørklia. Jeg står borte ved vedbua og preparerer et par ski, da jeg får høre sterk motor-dur i retning Selbu. Et nordøstlig drag i lufta, og noen snøfiller gjør at sikten blir noe redusert. Flyduren tiltar i styrke og jeg går ut på gårdsplassen for å se. Jeg skimter da et stort fly i lav høyde ovenfor Nesset. Jeg løper inn til mine foreldre og vi stiller oss ved vinduet for å se hva som kan komme til å skje.

Det er tydelig at flyveren har bestemt seg for å lande, og far sier: "flyet kommer til å gå rett til bunn, for det er da ingen is som kan bære sånt "styggheit". Sekundene er som en evighet for oss som ser på, inntil flyveren setter maskinen på isen ved Rørkastet. Endelig kan vi trekke pusten. Til vår store forundring ruller flyet elegant i retning Brøtem.

Vi skjønner med ett at ferden kommer til å ende i Trongsundet og der er isen helt råttent. Men i det flyet er på høyde med steintippen på Grendstad, svinger det og legger seg inntil land. Slik berget soldatene livet.

Herfra besatte en del soldater Grendstad gård. Flyet inneholdt 29 soldater ble det sagt. Haldor N Grendstad ble fullstendig overrumpla da det dukket opp soldater på alle hushjørner. Soldatene var tungt bevæpnet og krigen var med ett kommet til folket på Grendstad.

Det bodde 4 familier på Grendstad den gangen, pluss tausere og drenger. Alle fikk seg en kraftig støkk i livet den dagen. Haldor som var en storvokst kar, hadde stilt seg midt i døra, klar til å ta imot den tyske offiseren som kom med raske skritt mot trappa. Her oppsto det problemer med en gang, for disse herrene talte nemlig hvert sitt språk. Tysk var nok ikke sjøbyggens sterke side. I et heldig øyeblikk kom offiseren til å nevne ordet telefon. Haldor reagerte spontant og fikk tyskeren bort til apparatet. Han satte seg da i forbindelse med den tyske overkommando for Trøndelag.

Haldor N. Grendstad.

Her ble det hele avklart. Flyveren hadde tatt feil av Selbusjøen og Jonsvatnet i den dårlige sikten.

Tyskerne brukte Jonsvatnet som landingsbase på den tiden da Værnes enda på det tidspunktet var kontrollert av norske styrker.

Etter et par timer forlot tyskerne åstedet til stor letelse for folket på gården. Flyet hadde ingen problemer med å ta av fra Klæbus største flyplass. Det tyske besøket ble samtaleemne i lang tid framover i Sjøbygda.

Hvorfor heter det "Klæburuta"?

Litt om busstrafikken i Klæbu før krigen

Av Per Ulseth

GRUNNLEGGEREN
Arnt Krokum
disponent 1923–1934

Olav Krokum
disponent 1934–1960

Margrethe Krokum
disponent og styreformann
1960 - 1985

Min far, Martin Ulseth (1895 – 1981), var den første sjåføren på Klæburuta. Det forklarer kanskje min spesielle interesse for selskapets historie og utvikling.

Den første som startet rutebilkjøring Klæbu – Heimdal – Trondheim var Klaus Brøttem. I 1914 etablerte han et selskap sammen med Nils Høiseth fra Heimdal som kjørte buss i korrespondanse med båttrafikken på Selbusjøen. Turen fra Brøttem til Heimdal tok den gangen ca en time, men det må legges til at det på den strekningen var 16 grunder som måtte åpnes og lukkes for hver passering. Den første klæbyggen som fikk sertifikat for bilkjøring var visstnok Ole K Mosve. Han kjørte en

tid for Brøttem og Høiseth, men det fortelles at han mistet lysten på bilkjøring etter at han en dag var så uheldig å havne med bilen i gjødselskjelleren på Brøttem gård. Denne ruten ble visstnok lagt ned i 1916.

I 1917 fikk Ricard Schei konsesjon på rutekjøring Brøttem – Trondheim, men på grunn av krigen ble det ingen kjøring før i 1919. Schei sluttet rutekjøringen i 1923, men allerede året etter overtok "Vinjes bilruter", som kjørte i fast rute Brøttem – Trondheim, fortsatt i korrespondanse med båttrafikken på Selbusjøen, helt til Klæburuta overtok denne kjøringa i 1940.

Etableringen av Klæburuta

Klæburutas "far" var Arnt O. Krokum (født 1873 – død 1934) som overtok gården Krokum i 1903. Han var en mann med mange interesser. Foruten å være en driftig bonde på den store gården, var han en av de få gårdbrukere i Klæbu som investerte i egen høypresse, eget sagbruk og egen kvern. Som om ikke dette var nok gikk han i 1923 til innkjøp av en Ford lastebil som han fikk påbygd eget tak og trebenker, med plass til 13 passasjerer. Denne (bussen) gikk i fast rute Klæbu – Trondheim tre ganger i uka. De som bodde langs ruta syntes dette var storveis.

Det var noe annet enn å skrangle til byen med hest og vogn. I følge min far manglet det aldri på passasjerer. Hvis det ikke var sitteplasser i bussen, sto folk i midtgangen, eller de satt på forskjermene eller sto på stigbrettene!

Fra upålitelig hold påstås det at når det ble for galt ropte Forden "au-au" og viftet med skjermene. Forfjærene røk til stadighet, og motoren måtte også skiftes etter en tid. Forden fikk oppleve bare en sesong før den ble solgt til handelsmann Lonmo på Bjørkmyr, der den i mange år gjorde tjeneste som varebil.

Våren 1924 kjøpte Krokum en Dodge lastebil. Den ble bygd om til passasjertrafikk. Den tok 15 passasjerer, var utstyrt med stoppede skinnseter og hadde til og med gardiner for vinduene. Den ble i sin tid betegnet som byens flotteste rutebil. Den første tida ble det kjørt tre ganger i uka, men trafikken økte og i 1927 kjørte man to ganger daglig. Det skulle vise seg at trafikken bare økte og Krokum måtte investere i enda en ny buss. Denne gang ble det en "Kissel", et bilmerke som jeg aldri har hørt snakk om, verken før eller siden. Den hadde til og med setene i kjøreretningen.

Det var en usedvanlig pen bil å se på. Allerede i 1930 var de to bussene som fremdeles gikk i trafikk, modne for utskiftning. De var både gammeldagse og nedslitte. Krokum gikk da til anskaffelse av en "Reo" rutebil med plass til 21 passasjerer.

Denne bussen kostet i 1930 ca kr 17 000,-, en svimlende sum etter datidens kroneverdi – men så var det også en av de flotteste bussene som kjørte rundt i Trondheims gater. I 1932 kjøpte Krokum nok en buss av samme merke, til kr 13 000,-. Selv om jeg både kjørte den bussen og foretok mange

reparasjoner av den, er jeg ikke sikker på hvor mange sitteplasser den hadde. Den gikk senere bare under navnet "Litjreoen". Dette var ikke fordi den var mindre enn den første, men fordi den var liten i forhold til den tredje

av samme merke

som senere ble innkjøpt, en såkalt "Bulldog" modell 1935.

Motoren var innebygd i selve kupéen og sto ved siden av sjåførstolen. Denne bussen gikk bare under navnet "reobulldogen" og kostet den gangen kroner 15 000,-. Bussen ble utbygd i Kristiansand hos brødrene Repstad karosserifabrikk. Min far og Olav Krokum var i Kristiansand og hentet den, og turen er i regnskapet utgiftsført med kr 150,-.

Grunnleggeren dør

Arnt Krokum døde plutselig i 1934, 61 år gammel. Han etterlot seg barna Karl (født 1903), Ingeborg (f 1906) og Olav (f 1915). Det er lett å tenke seg at mange problemer dukket opp i en slik situasjon, når en person med så mange baller i luften plutselig var borte. Resultatet ble som det syntes mest naturlig den gang; eldstemann Karl tok over gårdsbruket, mens 19-åringen Olav tok over Klæburuta.

I mai 1935 overtok han rutebildriften. Unggutten Olav viste seg å være en svært så driftig kar. Under hans ledelse vokste selskapet sterkt. Allerede i 1936 startet han med rutebilkjøring også fra Eklesbakken – Bratsberg og til Espåsen ved Jonsvannet, med to daglige turer. I 1937 kjøpte han enda en ny buss, denne gang en "International", også denne en såkalt bulldog. Denne bussen kostet kr 14 000,-.

Garasje på Lysklett

Den første sjåføren var som tidligere nevnt min far Martin Ulseth, og det var vel naturlig at bussen ble

Klæburutas første sjåfør: Martin Ulseth

stasjonert i nærheten av der føreren bodde. Det ble derfor bygget garasje for en bil heime hos oss på Sanda, der golfbanen er i dag. Jeg mener at den en gang i slutten av 20-åra ble flyttet til Lysklettflåtten. Her ble senere bygget et garasjeanlegg som hadde plass for flere busser, samt bensinpumpe med nedgravd jordtank og med håndpumpe.

Heime hos oss drev min far den gangen bilverksted i et rom i den ene enden av låven, men der var det ikke plass for en buss. Derfor måtte alle reparasjoner på bussene skje i garasjeanlegget på Lysklett. Jeg var helt fra guttedagene med min far på verkstedet, og vi foretok absolutt alle reparasjoner på bussene, så fremt det ikke krevde spesialutstyr. Når det var aktuelt med motorboring, sliping av kromtapp, retting av ventiler eller andre ting som krevde spesialutstyr, var det A/S Sylinderstasjon i Trondheim som var redningen.

Dette var ting som måtte gjøres ganske ofte den gangen. Jeg minnes godt at i motoren på en av Reo-bussene måtte vi bore ut og sette inn foringer i sylindrene, da det ikke var mer gods igjen å bore ut. Den var sikkert boret minst to ganger før, kanskje tre. Dette er ting det er helt slutt med i dag. Godset er vel mer slitesterkt, og motoroljen er av bedre kvalitet.

Et minne fra slutten av 30-åra

Turkjøring har vært en del av Klæburutas virksomhet helt fra starten av. Jeg tenker tilbake på en kveld rundt St.Hans-tider, like før krigen. Kolbjørn Trangrud var nettopp tilsatt som gartner på Klæbu Pleiehjem, og han var en av de få her i Klæbu som var eier av motorsykkel. Han hadde et svært beist av merket "Henderson". Han var hos oss denne kvelden for å få hjelp til reparasjon av et eller annet da telefonen plutselig ringte.

Det var Magnar Lundemo, som den gang var fast sjåfør på Klæburuta. Han sto på Verdalsøra, med bussen full av folk, og hadde fått motorstopp. Han kunne ikke si noe sikkert om hva som hadde skjedd, men han trodde det var topp-pakningen som var røket. Han kjørte da med den såkalte "litj-reon", mens Reo-bulldogen var parkert i garasjen på Lysklett etter dagens siste tur. Vi hadde bare en ting å gjøre; vi gikk opp til garasjen og rasket med oss noen brukte topp-pakninger, det mest nødvendige av verktøy og satte kursen nordover. Jeg kan huske

en kommentar fra far på turen innover:

"Den e nå stor nok den her bussen ja, i svingan opp Gevingåsen."

Det skulle vise seg at diagnosen som Magnar stilte var riktig. Det var lyse sommernatt og vi rigget oss til på en bensinstasjon der og gikk i gang med å demontere motoren. Etter mye strev fikk vi endelig av topplokket. Reoen hadde en såkalt sideventil-motor, hvor boltene satt igjen i blokka, og det kunne av og til være vanskelig å få av topplokket på motoren. Vi rakk i alle fall å få skiftet topp-pakning om natta, og komme tilbake til Trondheim når byen igjen begynte å våkne til liv.

Det er en ting jeg husker veldig godt fra den turen. Vi hadde selskap hele natta av en politimann. Var det virkelig politivakt hele døgnet på Verdalsøra i slutten av 30-åra?

Vinter- og sommerrute

Jeg kan huske at det den gangen var en såkalt vinterrute og en sommerrute. Jeg vet ikke hvorfor, men det hadde i alle fall ingen ting med kjøring av skolebarn å gjøre.....Her i Klæbu husker jeg en bestemt ting som var annerledes i sommermånedene. Bussen snudde ikke i Haugdalen, men kjørte opp til Eidstutrø. Det vil si der gammelvegen ned til Svean og Ståggåvegen møtes. Dette var sikkert kjærkomment for folk som bodde ved Selbusjøen, da de kunne gå over Ståggån og ta bussen derfra, i stedet for å gå helt til Haugdalen, som var endestasjon resten av året.

At ikke bussen kjørte dit om vinteren er lett å forstå for den som husker Haugdalsvegen og Husbybakkan i gammel utgave. I henhold til bilruten Trondheim – Klæbu for 1935 gikk bussen hele fem ganger pr. dag.

Krigsutbruddet våren 1940

Jeg kan fremdeles huske veldig godt den 9.april 1940. Jeg ser fortsatt for meg de grå transportflyene som fløy ganske lavt over oss, noen med retning Jonsvannet, hvor de landet på isen og noen andre som gikk ned på Lade. Men kaoset som fulgte de nærmeste dagene hadde vi liten anelse om. Trondheim by var allerede inntatt av tyske tropper, og de mest hårreisende rykter var i omløp. Engelske fly og tropper var angivelig like rundt hjørnet, og byen skulle befries i løpet av kort tid. Hjørnet av Prinsens

Bilrute: 3. Trondhjem - Klæbu

Lengde 18 km.

Tillatelse ifølge motorvognlovens § 21 er gitt av Sør-Trøndelag

lylkesveistyre den 9. april 1927 for tidsrummet 1927 - 1929.

til Arnt Krokum

adresse Klæbu

1. Ruteordning (Rutetidene skal nøie overholdes):

- 1 tur søndag og onsdag
2 turer 1 og 2.

2. Takster: a) personer 10 øre pr. km.

b) gods

3. Største tillatte antall passasjerer 15 voksne personer. To personer under 12 år regnes lik en voksen.

4. Største tillatte belastning: Av passasjerer, reisetøi og gods
sammen 1050 kg.

5. Største tillatte kjørehastighet 35 km. pr. time.

3. Vognføreren skal før avgangen fra rutens endepunkt bevise sig om at alle vognens apparater, særlig bremsesystemet, er foreskrevet stand og virker godt. Han er forpliktet til å kjøre absolutt edru og til å vise tilbørlig forsiktighet under kjøringen.

7. Overtredelse av nærværende bestemmelser kan meldes til politiet eller til overingeniøren for veivesenet i Sør-Trøndelag fylke, adresse Trondhjem.

Veikontoret i Sør-Trøndelag den 4. juni 1927

Arnt Krokum

Offentlige tillatelser måtte en ha også i 1927.

gate og Dronningens gate, det såkalte Eggen-hjørnet, var det mest sentrale strøket for klæbyggen når de var i byen, for det var der Klæburuta hadde sin endestasjon.

Jeg var heldigvis heime i Klæbu, men for de stakkars bussjåførene som skulle få alt folket ut av byen på kortest mulig tid, var det sikkert ingen spøk. Olav Krokum var selv midt oppe i det, og han hadde en egen evne til å gjenfortelle forskjellige episoder på en slik måte at vi måtte le, tross alvorret. Når pågangen var på det største av folk som skulle evakuere, kom det en frue av det finere slaget og trengte seg fram. Hun spurte om han kunne ta med pianoet hennes på bussen, for som hun sa:
-Jeg vil ikke at pianoet mitt skal bombes!

Montering av generator

Det ble etter hvert tilnærmet normale forhold, hvor vi vennet oss til at det var mangel på nesten alt. Driften av Klæburuta ble ikke lettere. Det var vanskelig å få kjøpt nye busser, og de tre bussene Krokum hadde til disposisjon i 1940 hadde allerede gått langt og var modne for utskifning. Det største problemet for alle som drev med transport den gangen var mangel på drivstoff.

Her fantes bare en løsning, og det var å montere såkalte gassgeneratorer på bilene. Her hadde man valget: Man kunne satse på å fyre med ved eller trekull. De aller fleste monterte vedgenerator. Så vidt jeg husker var det bare noen få personbiler som satset på å fyre med trekull. Bussene i Klæbu fikk så vidt jeg vet montert vedgeneratorer av merket

"Imbert". Det var også en annen type av merket "Strømmen". Begge typer var norskprodusert. Gass produsert med vedfyring viste seg å være en brukbar nødløsning. Tørr olderved kappet i småbiter ga den beste trekk-kraften. Dette medførte selvfølgelig et enormt merarbeid både for sjåføren, og spesielt for servicefolkene som til enhver tid måtte holde anlegget rent og i orden. Jeg var selv sjåfør på en lastebil med generator i vel et år, så dette har jeg erfart.

Da Krokum overtok ruta Brøttem - Heimdal - Trondheim i 1940 ble Erling Vindspol tilsatt som sjåfør. Han bodde på Brøttem og kjørte til å begynne med bare én tur-retur Brøttem-Trondheim pr. dag. Han kjørte med den såkalte Reo-bulldogen.

Leie av lokaler i Turistgarasjen

Selbyggen Ola Eidem var vel den egentlige pioneren når det gjelder busstrafikken i Trondheims-området. Han startet opp med én buss allerede i 1921. Den tok 13 passasjerer og fikk fort navnet "Rist meg hjem". Han investerte etter hvert i flere busser og selskapet tok etter en tid navnet "Autobuss". Han bygde da et svært og moderne verksted og garasjeanlegg øverst i Elgesetergata, der hvor Rema 1000 holder til i dag. Her fikk Krokum leie verkstedlokaler noen år. Far og jeg hadde fremdeles alle reparasjoner på Klæbubussene, og alt ble mye enklere ved å være i byen, spesielt når det gjaldt å skaffe deler og tilgang til spesialutstyr.

Far var den gang relativt godt kjent hos de fleste bilforhandlere i Trondheim, og spesielt hos Lars

Bussene som Klæburuta hadde til disposisjon ved krigsutbruddet i 1940 med sjåfører. Fra venstre Gunnar Iversen, Erling Windspol og Andreas Krokkbakken.

Jakobsen, som drev salg av bildeler i et kjellerlokale i Jomfrugata. Hvis han ikke kunne skaffe delene, var det nesten bare å gi opp. Far og sønn Klevealand arbeidet den gangen på verkstedet hos Autobuss. Johan Klevealand og jeg var av samme årgang og vi ble etter hvert veldig godt kjent. Han var den gangen regnet som den største eksperten i Trondheim på dieselmotorer. Han startet senere verksted sammen med sin bror på Lade. Det fikk navnet "Klevediesel".

For uten Autobuss som til vanlig gikk under navnet "Ringruten", som kjørte bare innen byens grenser, var det i 40- og 50-åra flere buss-selskaper som trafikkerte til og fra Trondheim. I tillegg til Klæburuta husker jeg for eksempel Bynesruta, Jonsvannsruta med Melby som disponert, Fossesrututa, med Skar og Bjerkan som eiere, Hemne og Vinje Billag og ikke minst Orkdalsbussen og de blå statsbanebussene som trafikkerte Selbu og Tydal.

Siste turen med Gråmerra

Krokum kjøpte i løpet av krigsåra to godt brukte busser. Den ene var en "Hesselman". Det var en Volvo med dieselmotor, som måtte startes på bensin. Den bussen hadde tidligere gått i den såkalte ringruten. Den andre var en Opel blitz, som visstnok hadde tilhørt Vinjes bilruter. Opelen var lakkert i en gråfarge, og gikk bare under navnet "Gråmerra".

Jeg er ganske sikker på at navnet var lansert av Krokum selv, da de hjemme på Krokum hadde ei merr som var musgrå av farge. Sommeren 1946 hadde

Orkla- og Gauldal Sangerforbund stevne på Ranheim. Jeg var den gangen formann i det ny-startede Klæbu Mannskor, og vi var påmeldt til å skulle delta på stevnet. Jeg så det ikke som noe problem for koret å komme dit, da jeg følte meg sikker på at Olav Krokum og Klæburuta hadde en buss disponibel til å ta den korte turen.

Det skulle vise seg at akkurat da var de fire bussene som det fortsatt var forsvarlig å kjøre opptatt med andre oppdrag. Jeg var den gangen den eneste av kormedlemmene som hadde førerkort, og Olav mente han hadde en løsning på problemet:

-Gråmerra står fremdeles i garasjen ved Lysklett, så hvis du vil kjøre, så tror jeg den klarer turen til Ranheim.

Jeg hadde ganske god kjennskap til dette monstret, så jeg var veldig skeptisk. At det nesten ikke fantes bremses selv sagt ikke nok, men at nesten alle dekk var blankslitte var nesten mer bekymringsfullt. Jeg tok i alle fall sjansen. Jeg gikk opp til garasjen tidlig på morgenen og fikk etter noen forberedelser endelig start på merra. Jeg kjørte en runde rundt i bygda og samlet sammen sangere, og satte kursen mot Ranheim. Vi måtte først innom Frostaveien nr 5 i Trondheim for å hente dirigenten, Trygve Daniel Olsen, før vi kunne innta Ranheim. Oppmøteplassen var så vidt jeg husker på Idrettsplassen, men da vi var kommet nesten helt ned Ranheimslia eksploderte dekket på det ene hjulet.

Vi hadde da bare en ting å gjøre; ta med oss effektene våre og kute mot oppstillingsplassen for å rekke å bli med på oppmarsjen. Der fikk jeg tak i en

Klæburutas tredje buss, en "Kissel" modell 1927, med Kristine Holm foran. Skiltet var oppslag inne i bussen.

Spytning forbudt

av sjåførene på Bynsruta som lovte å gi beskjed

til noen av Klæbusjåførene om bussen som hadde punktert, og at vi måtte hentes om kvelden. Alt gikk så vidt jeg husker i orden, og jeg mener bestemt at dette var siste turen med Gråmerra.

Klæburuta blir AS

I 1948, altså etter 25 års virksomhet, gikk det som til da hadde vært Krokums bilruter over til å bli aksjeselskap. Sammenslutningen skjedde mellom Olav Krokum, Ole Grav og Ingvald Aune. De to sistnevnte hadde den gang konsesjon på melk- og godstrafikk Klæbu – Trondheim. Selskapet hadde så vidt meg bekjent i alle år drevet godt, og i alle fall fram til da uten noen tilskudd av noen art.

I 1950 ble det også av Klæburuta igangsatt en ringrute i Tiller og i 1954 ble garasje og verksted bygget i Holtermannsveien 63.

De fleste både mindre og større private buss-

selskaper som tidligere trafikkerte Trondheim er for lengst fusjonert og går i dag under navnet "Team Trafikk", som i det vesentlige eies av Nettbuss. Det som i dag er Klæburutas hovedoppdrag er kanskje flybusskjøringa, med flere turer Trondheim – Værnes pr. time, i tillegg til en masse turkjøring i både inn- og utland.

Klæburuta kan i år se tilbake på 85 års sammenhengende virksomhet. Når en ser tilbake på de årene selskapet har eksistert, må en bare konstatere en enorm utvikling. Mange ting er skjedd siden Arnt Krokums første Ford i 1923 og fram til i dag. Ved selskapets 50-årsjubileum i 1973 hadde det 32 busser og ca 50 ansatte, mens det i dag er 82 ansatte på heltid og 50 på deltid. Selskapet eier i dag 48 busser, samtlige av merket Volvo.

Omsetningen samlet var i 1972 på 5,1 millioner, mens det for siste år var på nærmere 100 millioner. Det sier mye om den økonomiske utviklingen i samfunnet, men også noe om et godt drevet selskap. Jeg tviler på at gamle Arnt Krokum hadde sett for seg en slik utvikling.

Mye av det jeg har skrevet går på "slik jeg husker det". Jeg må således ta forbehold om at enkelte ting kan være feil. Det som har skjedd de siste 30-40 åra er det andre som har bedre oversikt over enn jeg. Dette er en del av Klæbus historie. Det er mitt håp at buss-selskapets historie en gang kommer ut mellom to permer.

Tidlige lag og foreninger i Klæbu

Klæbu bondekvinnelag

Av Paula Fenstad

Under en fest arrangert av Klæbu bondelag 20. mars 1948, kom det forslag fra Olga Gimse, Tiller, om å stifte et bondekvinnelag. Det ble positivt mottatt og 16 stk. tegnet seg som medlemmer samme kveld. Lagets første styre; Kristine Brå formann, Olaug Aune nestformann, Karen Husby kasserer, Berit Hjellien og Liva Vågan styremedlemmer. Laget var aktivt fra starten. St.Hansfest og juletreffest i Ljosheim første året. Birger Holthe og Aksel Flatjord var blant underholderne på lagets arrangement. Sognepresten var også ofte invitert til å tale. Kontakt med kirka ble opprettholdt i alle år (og det ble etter hvert gitt mange gaver).

Bondekvinnelaget hadde utlodninger og basarer for å skaffe penger i kassa. Laget kjøpte inn 150 par kaffekopper mrk. KBK. Disse var tilleie for medlemmer og bondelagsmedlemmer og senere for andre, mot å betale kr.10,- pr. 50 stk. I 1952 ble det gitt 2 stål oppvaskkummer og en 50 l varmt-

vannsbereder til ungdomslaget, på kjøkkenet i Ljosheim. Det var godt mottatte gaver.

Året etter begynte laget å snakke om å gi døpefont til Klæbu kirke. Ideen ble godt mottatt av menighetsrådet. Søndag 15. april 1956 ble døpefonten tatt i bruk og et år etter ble ei kanne tilhørende døpefonten overlevert kirken.

I 1959 ble et orgel gitt til Klæbu aldersheim.

Samme år begynte laget å arbeide for senkingsapparat til Klæbu kirke. Høsten 1961 hadde laget kr. 1000,- i kassen. Sognepresten ble forespurt om de ville ha apparatet til kirkegården. Han takket ja. Apparatet ble overlevert januar 1962 og innviet 13. juni samme år. Det har ikke vært i bruk på lenge, uvisst av hvilken grunn.

Oktober 1964 fikk laget spørsmål om å tegne andeler i det planlagte bygg for skole og samfunnshus. Det var ikke full enighet om dette, men det ble tegnet 5 andeler a kr. 100,-.

Fra 200 årsjubileumet for Klæbu kirke i 1990. Tora Tulluan og Anne Marie Grendstad overleverer messehagl til leder for menighetsrådet Magne Vik.

Året etter kom kirka på programmet. Nå var det snakk om flomlys. Kommune og menighetsråd ble forespurt og ville gjerne motta gaven. Kommunen var villig til å drifte anlegget. Det ble innhentet tilbud som lød på kr. 5.500,- Så mye penger hadde ikke laget på konto og gikk i gang med utlodninger. To år gikk før pengene var på plass og 12. november 1967 ble Klæbu kirke satt under flombelysning. Nå var det igjen jobbing for å fylle opp kassa, med utlodning på medlemsmøter og kakeutlodninger. I 1970 ble laget anmodet om å gi penger til gardiner i det nye samfunnshuset. Det ble vedtatt og det ble også gitt et Svarstadeppe til innvielsesfesten. Det skulle pryde en vegg i Lillesalen. Noen år senere ble det også gitt vevede matter til samme rom. Høytaleranlegg ble gitt i 1974. Det kostet kr. 2000,-

I 1978 startet laget med registrering av gamle navn på plasser og jordteiger i bygda. Flere kart, med grensvis inndeling ble fylt opp med navn og overlevert.

Sogneprest Kahrs deltok på et medlemsmøte oktober 1987 og fortalte om kirkens bruk av symboler og farger. Kanskje lå noe bak? Han var godt orientert om bondekvinnelagets velvilje når det gjaldt å

gi til kirken. Det var nå ønske om et nytt messehagel til 200 års jubileet i 1990. Laget sa seg villig til å etterkomme ønsket. Det viste seg å bli en omfattende og vanskelig oppgave. Nødvendige godkjenninger fra jubileumskomite, menighetsråd og stiftsdireksjon var nødvendig. Fargen skulle være grønn, men på grunn av alle blåfargene i kirka var den ikke lett å finne. Det lyktes likevel, og messehaglet ble overlevert ved jubileumsgodstjenesten 4. november 1990.

Dette var den siste store oppgaven laget hadde. Ved 1000 års jubileet i Trondheim deltok bondekvinnelaget på stand sammen med Mesterkokkelaget. Det ble bakt flatbrød og kinna smør, som ble delt ut til smaksrøver. Folk stod i kø for å få en liten bit.

Medlemstallet på laget var på det meste 30. Det var nå mer enn halvert. De fleste falt fra og det var vanskelig å få med yngre. Det ble etter hvert snakk om å legge ned laget, da det nå var mer som en pensjonistforening. Høsten 2000 ble beslutningen tatt og lagets tid var forbi. Antall medlemmer var da 8, pluss et æresmedlem, Olaug Aune, som hadde vært med siden laget startet i 1948.

*Fra Trondheims 1000 årsjubileum i 1997, fra Munkegata: flatbrodbaking og kjerning av smør.
Fra høyre: Tora Tulluan, Paula Fenstad Rønningen, Lilly Forseth, Anne Marie Grendstad, Kjellaug Forseth.*

Brungmarka og oss på prestegården

Av Magne Skjånes

På Hjellivollen 1943

Mine foreldre var Magnhild og Arne Skjånes. Far var sogneprest i Klæbu fra 1931 til 1952. Vi bodde på Klæbu prestegård. Jeg heter Magne og er født i Klæbu, på prestegården i 1932. Vi var tre brødre, Knut eldst, så Arne, jeg var yngst.

Mor og far var ivrige fjellturister. I 1930-årene var de mange ganger i Rondane og Jotunheimen, gikk mellom turistforeningens hytter. Vi gutter var aldri med på de turene. I Klæbu var det Brungmarka som ble vårt felles fjelleldorado.

Første året vi dro til Brungmarka var i 1943. Mandag 23. august var vi klare for avgang. Vi skulle låne Hjellisetra og være der ut uka. Knut

Hjellien skulle kjøre bagasjen. Han møtte opp om morgenen med hest og skikkelig markavogn. Den hadde to store hjul og kort plattning. Mor organiserte hva vi skulle ha med og la stort alvor i den oppgaven. Intet skulle være glemt. Det ble et bra lass som ble surret fast på vogna. Jeg husker Knut Hjellien fra denne turen som en godslig og blid kar med ro og stor tålmodighet.

Jeg hadde nettopp fylt elleve år og behersket skrivekunsten sånn omtrentlig. Jeg skrev dagbok fra denne turen. Dagboka har jeg fremdeles. Det er jo ikke den store litteraturen, men innholdsrik. Men det er utrolig mye som jeg husker fra denne første turen til Brungmarka. Vi var jo ellers ikke vant med å bevege oss utenfor skolevegen og gården hjemme. At det var krig og okkupasjon preget hverdagen, ingen reiste i utrensmål.

Det var en skikkelig gråværsdag da vi la av gårde. Turen over Ståggån (den gamle) var alltid en opplevelse. Knut Hjellien kjørte om Brøttem, men vi ble skyssset over Selbusjøen til Karlsteinen. Hvem som rodde oss husker jeg ikke. Men det jeg husker var regnværet vi fikk da vi startet på oppstigningen. Det regnet ikke med måte. Det fossset ned og enkelte partier av veggen ble som en brusende elv. Vi fant oss ei svær gran å sitte under. Knut Hjellien tok oss igjen. Han smilte med stor ro og lot seg ikke affisere av regnet.

Jeg husker vi hørte bruset fra elva Grønnlia lenge før vi så den. Et kvarter etter var vi på setervollen. Seterbua sto på den tid åpen til bruk for alle og var veldig enkelt innredet. Et vindu som var nokså lite gjorde det mørkt inne på gråværsdager. Det var to stk etasjesenger. Veldig brede så det var i realiteten soveplass for åtte personer. Et bord foran vinduet med benk og noen krakker. Og ellers hyller og knagger. En prektig komfyr. Over den snorer og stenger for tørking av tøy. Det ble det straks behov for, vi var dyvåte da vi kom fram. Far fyrte opp, her var tørrved nok. Jeg har i mine opptegnelser anført at mor smurte "utallige brødkiver" som vi satte til livs. Det fortsatte å øse ned så Knut Hjellien bestemte seg for å bli over til neste dag. Så vidt jeg husker var det et avlåst rom med køye og utstyr for gårdens folk. Der lå han. Hesten sto bundet ute på vollen. Ut på natta våknet vi av at Knut Hjellien for ut gjennom døra i bare ullundertøyet. Hesten hadde slitt seg. Hvordan han hadde hørt det var ubegripelig. Langt om lenge kom vår dyvåte skysskar tilbake med hesten, han hadde tatt den

igjen et godt stykke av gårde, med kurs mot bygda. Oppholdet startet dramatisk.

Neste dag skulle vi prøve fislelykken i Grønnlia. Det var bare fem minutters gange ned til elva. Knut Hjellien ble med for å vise oss de gode fiskeplassene. Dette var jo hans barndoms rike. Vi fant hver våre plasser og fisket med krok og mark. Far og vi tre guttene fikk ni fine fisker av varierende størrelse. Vi var strålende fornøyde. Knut Hjellien hadde imidlertid forsvunnet oppover elva. Etter en stund dukket han opp og hadde fått like mange alene, kjempetin stor fisk. Jeg har en mistanke om at han slapp ut de minste. Det jeg husker spesielt var at han ikke hadde tredd fisken inn på en kvist. Nei, han puttet de i lomma. Han hadde vadmelsjakke med lommer på siden og brystlomme. Overalt stakk det opp fiskehoder og fiskespoler. For oss var det litt av et syn. Det ble stekt ørret til middag den dagen. Knut Hjellien dro ned til bygda ut på ettermiddagen. Far ble med ned til et vann og satte et garn, fra land uten båt. Hvilket vann det var husker jeg ikke. Kan det ha vært Daltjønnå? Da vi drog garnet neste dag var det ingen fangst. Så derfor holdt vi oss til Grønnlia.

Vi ble på Hjellivollen uka ut. Uforglemmelige dager, selv om været ikke var av det beste. Vi utforsket nærområdet. Gikk opp til Lokan, et tjern som tildels Grønnlia kommer fra. Og vi var over til Langsjøen, et vann som senere skulle bety mye for oss. Av en tørrfuru laget far en svær krok som jeg har den dag i dag. Den er datert "Hjellisetra 26.8.1943". Dagene gikk med til fiske og litt bærplukking.

På fredag bar far ei bør ned til Selbusjøen og neste dag bar vi utrolig nok resten. Det ble svære bører. Da vi kom ned til Karlstein sto Nils Moen, sønn av kjøpmann Moen, og ventet på oss. Vi ble rodd over og der sto det hest og vogn fra prestegården. Så var vi hjemme, vår første uke på Brungmarka. Det skulle ikke bli den siste.

70-års konfirmanter

Første rekke fra venstre:

Gerd Marie Buran, Gunvor Nervik, Dagmar Charlotte Ramstad, Synnøve Giseth, Sogneprest Arne Skjånes, Anfrid Tulluan, Brynhild Beate Varmdal, Målfrid Varmdal, Asbjørg Kristine Renå.

Andre rekke fra venstre:

Bjarne Grendstadbakk, Erling Bigerthon Kristiansen, Ole Svån, Asbjørg Signora Nygård, Svanhild Mary Reitan, Tore Storvold, Nils Grendstad, Karl Kleven.

Tredje rekke fra venstre:

Martin Bjørkliås, Nils Østlyng, Frits Martin Berg, Olaf Borgen, Olaf By, Jakob Eggen, Bjørn Eidstu.

På samme tid i Klæbu...

Fjæremsfossens kom. Kraftselskap.
Spørsmålet om nedsettelse
av elektrisitetsprisen skal utredes.

Konfirmanter se her!!

Bibler, Salmebøker, gode fortellingsbøker, Fyllepennar, Dokumentvesker og Damevesker.
Visittkort påtrykkes navn.

Misjonscentralen

Telefon 1574.

Kongens gt. 24.

På samme tid
ute i verden ...

**Krigersk
parade i
Moskva.**

==●==

Stalin tilstede

på

Den røde plass

Til konfirmasjon:

Pyntesaker, Kraver, Belter
Nyheter i Undertøi,
i Silke og Bomull.

Strømper

Alle prislag. Stort farveutvalg.

Hansker, Lommetørklær

Skjerf, Danter.

Jacob
Matheson's

Sakset fra Adresseavisen
mai 1938

50 år siden førstegangstjenesten i militæret

Av Ingar Lium

*Der er rart å tenke på at tida har gått så fort at det er 50 år siden.
Det første møtet med militæret var sesjon i 1957 som foregikk på kafe "Solfeng"
som lå i en sidegate ovenfor Film og Verdensteateret i Prinsens gt.
Her ble vi testa både fysisk og psykisk.*

Så senhøstes kom det melding om at jeg skulle møte til Vatneleiren på Sandnes den 10. januar 1958. Jeg var oppsatt i Lett luftvernartilleribatteri som lå innder hæren.

Det var Lars A. Grenstad og jeg som var i lag. Det ble en lang tur fra Trondheim til Oslo og så videre til Sandnes. Harde trebenker på overfylte felleskupeer.

Vi kom trøtte og urvne til Vatneleiren, men det var bare å gå til depotet og hente utstyr.

Du verden så mye som vi skulle ha med oss til kaserna. Så begynte inndelinga i tropper, og ekser-sis både vanlig militær drill og våpendrill. Jeg ble kanonmannskap, mens Lars havna i stabstroppen. Det var en hard drill mange ganger, og vi kom ned i 12-13 sek. på å få kanonen i skytterstilling.

Det ble utmarsjer og skarpskyting både med kanon, håndvåpen, mitraljøs, maskingevær, samt at vi prøvde "basuka" og håndgranat.

Det var et kanonlag på hvert rom og vi ble gode

kamerater. En måtte lære og innrette seg.

Kanonen var en Bofors L60 40 mm. Den var lett å forflytte, og vi måtte lære den så godt at vi måtte kunne den i søvne. Vi vart drillta i kanonen, og vi plukka den sund nesten hver dag. På skapskyting skjøt vi etter ei pølse som hang i ei lang snor etter et fly. Skarpskytingen foregikk på Revtingen på Jæren. Etter 4 måneder gikk turen til Brigaden i Nord-Norge. Jeg fikk plager med et kne den siste tida på rekruttskolen. Jeg var heime på permisjon i påska med det opphovna kneet. Den 10 mai skulle vi møte i Brigaden. Turen gikk med tog til Trondheim, og videre med hurtigruta til Tromsø. Det ble en fin tur nordover i vår-sola opp gjennom leia.

Når vi kom til Tromsø ble vi henta i GMC- lastebil-er og kjørt til leiren vår på Skattøra som lå ca ei halv mil sør for byen. Det viste seg at det var en gammel tyskleir fra krigens dager. Men vi likte oss godt her. Det var ikke noe "kjære mor". Det ble fysikk trening med jogging i snø samt terrengløp. Kneet ble bare bedre og bedre av all den løpingen.

Vår oppgave var og skulle forsvare Bardufoss flyplass som lå langt inne i Indre Troms.

Det ble mange og lange turer på landev-eien i Troms fylke. Vi ble bedre kjent der enn i Trøndelag på den tida. Tromsø var en fin by, og det gikk buss til Tromsø fra leiren.

I desember ble vi forflytta til Heggelia leir ved Bardufoss, som da var heilt ny. Her var det forlagt tre avdelinger, slik

at det var en stor leir. Her var det store dimensjoner over messa hvor vi skulle spise.

Det var mørketid og begrensa aktivitet i desember og januar. Jeg var heime i jula på perm, og reiste med hurtigruta begge veier.

Utover vinteren ble det mye skiløping, og formen ble upåklagelig. I mars ble det vinterøvelse i Lyngen-området, og skarpskytinga foregikk i Blåtindfeltet, som var brigadens øvingsområde.

Her fikk vi oppleve fjellet både i storm og stille. Ellers så var det mye fellessamlinger i mørketida, samt kurs en kunne ta.

Det var svær lite uhell den tida vi var inne. Vi hørte om et dødsfall under vinterøvelsa, og da ble den avbrutt. Det er rart å tenke tilbake på at det gikk bra, for vi skulle finne stilling til kanonen i terrenget, helst bort fra en sidevei. Mange ganger ble både kanon og bil vinsja på plass. GMC var fine kanontrekk med trekk på 3 aksler og vinsj foran. Mitraljøse skulle dekke sektoren bak kanonen. Det skulle være nærforsvarsgroper samt at et 16manns telt skulle reises. Så skulle det legges telefonlinje til neste kanon. Det ble trukket kamouflasjenett over alt. Etterpå var det å sette ut vaktpost og helst vente på maten. Vi hadde med oss ved til oppfyring av ovnen i teltet. Halm til å legge på bakken som vi lå på. Det var gode soveposer. Slik var det både om sommeren og vinteren. Det var den forskjell at om vinteren måtte vi mange ganger spa oss inn til stillingene.

En gang under kjøring fra kanonstilling til oppsamlingsplass lå jeg opp på takt til GMC og feide vekk snøen så sjåføren kunne se, for snøen lava ned. Det gikk bra det og.

Vi skulle dimitere 10. mai 1959, og vi var den første kontigenten som skulle flys fra Bardufoss til Værnes. Det ble brukt Hærens transportfly som den gang var C 119. To motors, to hala også kalt "Bokser." Vi fikk et raskt kurs i fallskjermhopping, for det var ikke lov og frakte folk i disse flyene uten fallskjerm. Vi ble utstyrt med fallskjerm og flytevest, og vi satt på langsgående seter i flyet. Turen gikk fint, men med en forferdelig larm fra motorene da det ikke var noe skjerming for støy i flykroppen. Vi dro fra Bardufoss i kuldegrader og snøbyger, og kom til Værnes som hadde 20 o C +. Da var langunderbuksa varm.

16 måneders tjeneste var tilbakelagt, og det var bare å omstille seg til et sivilt liv.

Siden ble det 4 repetisjonsøvelser, men det er en annen historie.

Vi så på militærtjenesten som en del av livet den gang. Det var viktig å ikke skille seg ut, men å være med de andre kameratene. Mye godt kameratskap, og jeg syntes at vi hadde et svært godt befal som la alt til rette for oss. Det var mye god oppdragelse i det militære livet. Noen hadde nok vanskelig med å fordøye disiplinen. Men i ettertid ser en at det måtte

til. Jeg likte meg godt, for det var klare linjer å gå etter. En glømmer strabasene med tida, og det beste huskes. Kanskje var det dette som vi følte at vi ble mannfolk av. Mange hadde ikke vært hjemmefra før, og da ble det en hard skole. Det er ikke fritt for at jeg noen ganger tenker på at det er mange ungdommer i dag som skulle ha vært under samme disiplin som den vi hadde.

Men verden har forandre seg, og en del av det vi hadde av våpen er i dag på museum. Jeg har fortsatt et eksemplar av instruksjonsboka for kanonen. Kanonen er nå havna på museum.

Det har vært mye uenighet om veirett, grinder og merkesteiner opp gjennom årene i Klæbu. Her er en av sakene som det står "vekket oppmerksomhet også utenfor herredets grenser".

KLIPP FRA Adresseavisen,
lørdag den 29. oktober 1932

GRINDEN I FORSETHDALEN I KLÆBU

Grinden i Forsethdalen i Klæbu begynner å vekke oppmerksomhet, ikke alene innen Klæbu herred, men visstnok også utenfor herredets grenser. Det kunde nu kanskje være påkrevet at skatteyderne i Klæbu gjorde krav på å få dette grindespørsmål løst på en for kommunen heldig måte.

For at skatteyderne kan få et innblikk i denne for kommunen kostbare historie vil jeg meddele litt historikk i saken.

Den 27. juli 1874 har Klæbu og Tiller herredsstyre garantert i anledning av anlegg av vei fra Heimdal til Moen i Klæbu - for grunn, gjerdehold og grustak. Den 4. oktober i 1878 likedan for veien fra Moen til Brøttem. Almindelig distriktsvedtagelse.

Denne inngåtte forpliktelse har herredsstyret ordnet på den måte at der blev opsatt og betalt for gjerder delvis over nedre Forseths utmark og formodentlig delvis over gårdene Tellugens utmarker, mens over øvre Forseths innmark blev det ordnet således at herredsstyret i møte den 24. august 1876 besluttet å søke veistyret om å få sette en ny grind mellom B. Forseths innmark og utmark. Dette andragende blev innvilget av veistyret, og det sees at eieren av øvre Forseth har fått utbetalt av kommunen 6 speciedaler for denne grind. En nokså lettvinnt måte å ordne gjerdespørsmålet på.

Eierne av gårdene Nideng, Tanem og øvre Forseth, gjennom hvis utmarker veien går, søkte om å få slippe gjerde i utmarken.

Dette andragende sees ikke å være behandlet i

Klæbu og Tiller herredsstyre, likeså lite som noget svar på dette andragende er behandlet.

I tilfelle et sådant andragende er sendt, har det visstnok havnet i veistyrets papirkurv. Om det forholder sig således, så gjaldt det kun utmarken fra Sjøla til øvre Forseths innmark. Dette andragende er nu fremdratt og har spilt en viss rolle i de pågåtte rettsforhandlinger.

Over innmarken trådte den nevnte grind i gjerdepliktens sted. Men det har vist sig at grinden over en så beferdet vei hegnet dårlig for innmarken.

Som bekjent kan veistyret ifølge veilovens prgf. 32, 1. ledd, tilbakekalle en sådan tillatelse med 2 års varsel.

Da den nye utvidelse og forsterkning av veien Heimdal-Brøttem skulle iverksettes, måtte Klæbu herredstyre vedta ny distriktsvedtagelse - grunn, gjerdehold og grustak. Dette ble vedtatt 1921. Sommeren 1928 bestemte veistyret at Forsethgrinden skulde fjernes. Klæbu herredstyre behandlet denne skrivelse den 28. august 1928.

Da det ikke bare gjelder grinden ved Forseth, men man antok at det blev spørsmål også om de andre grinder på denne vei. Det er nemlig på en avstand av 12 km fra Sjøla til Brøttem ialt 8 grinder. Det blev da enstemmig besluttet å velge en komite på 3 mann til å opmåle og komme med forslag om på hvilken måte man skulde løse dette spørsmål på en for kommunen billigste måte.

Denne komite avgav sin innstilling i herredsstyrets møte den 5. november 1928, og den gikk ut på: Opsettelse av gjerde på en side av veien fra Brøttens innmark til Svebaks innmark; derved kunde to grunder sløifes.

Likeledes opsettelse av gjerde fra Trangfossen og til gården Letengvolds søndre grind. Her vilde det bli delvis gjerde på grunn av den på dette stykke tette bebyggelse. Her kunde to grunder sløifes. Den på Letengvolds eiendom såkalte nordre grind tenkte man å søke veistyret om å få ha stående inntil videre. Dette blev også antydningssvis utlovet.

Derpå skulde man sette gjerde på begge sider av veien over Lillesvees innmark. Dette er et forholdsvis kort stykke, men man kunde her få sløife to grunder. For å få sløife den bekjente grind i Forsethdalen måtte der settes gjerde på begge sider, da veien går utelukkende gjennom innmark. Hvor meget gjerde det her skulde settes op, var man noget i tvil om, da det var endel gjerder her før.

Ved denne plan vilde man kunne få sløife 7 av de 8 grunder på denne vei, og utgiftene for kommunen har villet andratt til ca 4600 kroner fordelt på flere år efter hvert som veiutbedringen skred frem og midler kunde avsees. Det er mulig at den 8de grind måtte sløifes, og det kunde skje ved å sette gjerde over Letengvolds innmark.

I samme møte som denne plan var referert, forelå erklæring fra eieren av øvre Forseth med pris pr. løpende meter gjerde.

Hertil fattet herredsstyret sådan enstemmig beslutning: "Herredsstyret finner ikke å kunne vedta L. H.s tilbud. Ordføreren pålegges derfor å rekvirere holdt skjønnet snarest mulig."

Lensmannen anordnet skjønnet efter veilovens prgf. 33, 2.ledd, hvilket efter min mening var riktig i det her omhandlede tilfelle. Det var her gjerde det gjaldt. Skjønnet holdtes den 29. november 1928.

Den 19. november 1928 behandles i herredsstyret utskriften av skjønnet. Av herredsstyrets 12 medlemmer var der ikke en som talte for eller stemte for at skjønnet skulde vedtas. Det blev tvert imot av flere reist sterk anke mot skjønnets avgjørelse, og efter at flere punkter er nevnt, konkluderer beslutningen med: "Man vil derfor anmode hr. lensmannen om å foranledige holdt overskjønnet snarest mulig." Beslutningen er enstemmig. Overskjønnet blev holdt 12. april 1929 og avgitt under dissens.

Den 10. mai 1929 påanket herredsstyret overskjønnet til Trondheims overrett med påstand om ophevelse av overskjønnet.

Den 7. november 1929 frafalt så herredsstyret i prosess-skrift til overretten sin anke med den begrunnelse at nu var planen for gjerdeholdet endret således at der skulde gjerdes på begge sider av veien gjennom utmarkene, og at innmarkene skulde ligge åpen for innrykk av kreaturer.

Det er denne beslutning (13.11 1929) som har påført kommunen alle disse prosessutgifter, der sies 1.000 a 1.200 kroner, og saken står fremdeles uløst. Fra Tillers merke i Sjøla til Brøttem er det ca 12km. Herav er ca. 1300 a 1400 meter innmark. Resten går veien gjennom utmark. Hertil kommer på en side av veien gjennom Brøttens utmark og delvis korte stykker på Hytmyrene. Regner man det til ca 2000 meter veilengde eller 4000 m. gjerde, så skulde alle innmarker være innhegnet.

Det skulde, synes at det er hovedsaken å hegne om innmarken, iallefall her hvor utmarkene er milevis helt åpen straks ovenfor hovedveien fra Sjøla, og om man vil til Reinsfjellet.

Om nu herredstyret - Klæbu skatteydere - har satt alle disse gjerder i utmarkene, ca 18 km. gjerde, er det dermed ferdig?

Nei, langt ifra! Jeg tror at eierne av innmarken kan med like stor rett fordre gjerde som utmarkeierne. Gjerde i utmarken vil ikke hindre at det kommer kreaturer frem på veien. Man har da alt for ofte sett at sådanne utmarksgjerder ikke blir holdt i forsvarlig stand. Tenk bare på alle de grunder det blir i et sådant utmarksgjerde. Disse blir ikke holdt istand, og alt for ofte ikke lukket igjen.

Fra Sjøla til Forseths innmark er det en masse avkjørsler fra hovedveien - henimot 20 avkjørsler, for alle disse skogsveier. Kreaturveier må der være en grind for i gjerdet. I andre utmarker likedan. Ennå en ulempe vil opstå ifølge herredsstyrets beslutning av 13.11 1929. Fra Sjøla til Moen støter to offentlige veier inn på hovedveien. Skal der settes nye grunder over disse veier - eller skal der også langs disse veier settes gjerder.

I tilfelle en betydelig tilvekst i gjerdeholdet. Da kan man tale om lange gjeiler. Setter man man gjerder for innmarkene, blir det forholdsvis korte stykker

GODE MINNER, VAKRE MINNER

Vakre minner - finn et strå og trø dom på

Av Marit Holten

Slik står det i sangen, i dette tilfellet blir strået for svakt, minnene er mange og gode.

Hele familien Holthe i arbeid på butikken. Fra venstre: Birger, bak vekten (delvis skjult) står Sigrid, og videre innover Erika. Jenta foran disken er Edith. Einar, den daværende eieren, står i bakgrunnen med hvit kort frakk. Mannen til høyre er en representant fra VIVO-kjeden. Gutten foran disken var i følge med ham.

Dette minnet dukket opp her en dag – etter å ha sett at Holthebygget var jevnet med jorden. Det ble litt vemodig. Rart at et slikt merke i bygda var borte. Jeg har mange gode minner fra det huset, og menneskene som bodde der.

Jeg kom til Holthe som 16-åring – selv syns jeg at jeg begynte å bli voksen, men Einar Holthe mente noe annet – ”hadde du bare vært et år eldre”, sa han.

Det var sønnen, Birger, som ansatte meg og det tilmed gjennom telefon.

Siste dag i september 1960 tok jeg bussen til Klæbu, med mitt pikk og pakk, og syns det var uendelig langt til Hesttrø (hadde aldri vært i Klæbu før, knapt nok hørt om bygda), så når vi var i Amunddalen gikk jeg til sjåføren (Nordsetrønningen) og spurte om vi snart var framme. ”Bare sett deg ned, jeg vet hvor du skal, du er jo den nye butikkdamen på Strøket, bare sett deg ned”, sa han. Vel ankommet ble jeg godt tatt imot av hyggelige mennesker,

og ble anvist rom på kvisten, der det ble rent og trivelig etter hvert.

Dagen etter, 1. oktober, var første arbeidsdag. Spennende! Men det var ikke første gang jeg var i jobb, så det å skulle bo hjemmefra skulle gå greit.

Landhandleri – da betød det at det var et assortert utvalg av varer, med medisinsalg. Snart hadde jeg oversikten over de fleste varene, og Erika og Birger var gode rettleidere.

Den første tiden jeg var der var det ved- og koks-fyring på butikken, og alt salg foregikk over disk. Det var skuffer med mel, sukker, svsker o.a. så vi veide opp det kunden skulle ha. Var det noe vi ikke hadde, var det bare å bestille. Så drog Birger til byen og hentet varene. En gang kom en mann som skulle ha hestetømmer. Jeg ble stuss, ”det har vi vel ikke?”, men joda, også det var på lageret, samt masse annet. Lageret var forresten sosial samlingsplass for mange, og mang en historie og skrone ble fortalt. Noen likte å ”lyge meg full” som de sa, og

det klarte de også, men av og til forsto de ikke at jeg forsto. Det var også slik at mange handlet på krita, og så ble det oppgjort en gang i måneden. Varer ble også kjørt rundt til folk som bestilte. Sjelden klagde folk på varene, men en gang kom en kone tilbake med en fiskepudding som hun sa ikke var god. Hun hadde ikke spist av den, så jeg forsto ikke hvordan hun kunne vite om den var god eller dårlig. Jo, butikken var et samlingssted for mange. Praten gikk godt blant folk og mye nytt fikk man høre, og mye omsorg ble delt ut.

Til jobben hørte også å vaske gulv etter stengetid. Det var den delen av jobben jeg likte minst, og det hendte vel at det ikke ble helt rent – man da var det bare å ta fatt på nytt!

Mange ganger har jeg tenkt på Sigrid Holthe. Hun hadde mye å gjøre, 4 barn og resten av familien, samt butikkhjelpen. Til tider kokte og laget hun mat for 10 personer. Men alltid var hun like blid og imøtekommende.

Kvistrommet var et trivelig tilholdssted, med en liten vedovn som gjorde det lunt og koselig. Jeg hadde også radio med musikk fra radio Lux (det var tider det) Det hendte jeg hørte sykkelbjeller utenfor vinduet. Moro å lurkikke på hvem det var. En av dem trakk det lengste strået, og gjorde at jeg ble boende i bygda – men se, det er en annen historie.

Klæbu april 2008.

Fasaden på slutten av 1950-tallet.

Holthe-bygget fra cirka 1950. Legg merke til hvor lite bebyggelse det var på Stroket på den tiden.

Anne Karin Hovdal. Butikkdame i to perioder.

Marit Holten

Historiebladet distribueres gratis til alle medlemmer.
Bladet er også utlagt for salg i Klæbu Sparebank.
Medlemsavgiften er kroner 150,- pr. år.

Vår bankgirokonto er 4358 47 16623

Har du turplaner?

Vi skreddersyr turprogram etter dine ønsker

*Skoleturer – barnebagneturer – turer for
korps og kor – turer for idrettslag og foreninger
pensjonistreiser – selskapsturer
sightseeing – befaringer.*

Tempeveien 19
7037 TRONDHEIM
Tel. 73 82 25 00
Fax 73 82 25 15

24 timer vakttelefon: 92 84 70 00

coop prix

Åpent 8-23 (9-21)

**3% kjøpeutbytte
for TRONDOS-medlemmer**

KLÆBU TAXI

Tlf. 72 83 29 30

**UTFØRER OGSÅ TRANSPORT
MED MINIBUSS**

Skal du reise til Syden fra Værnes?
Kontakt oss om transport.

Godagsberget

Fortalt av Ove Lysklett til Marit Kleven

Godagsberget er en liten fjellknaus som ligger like ved gården Søndre Lysklett. Det har fått sitt navn etter en "tuft" som skal ha bodd der. Hulen hans kan sees den dag i dag.

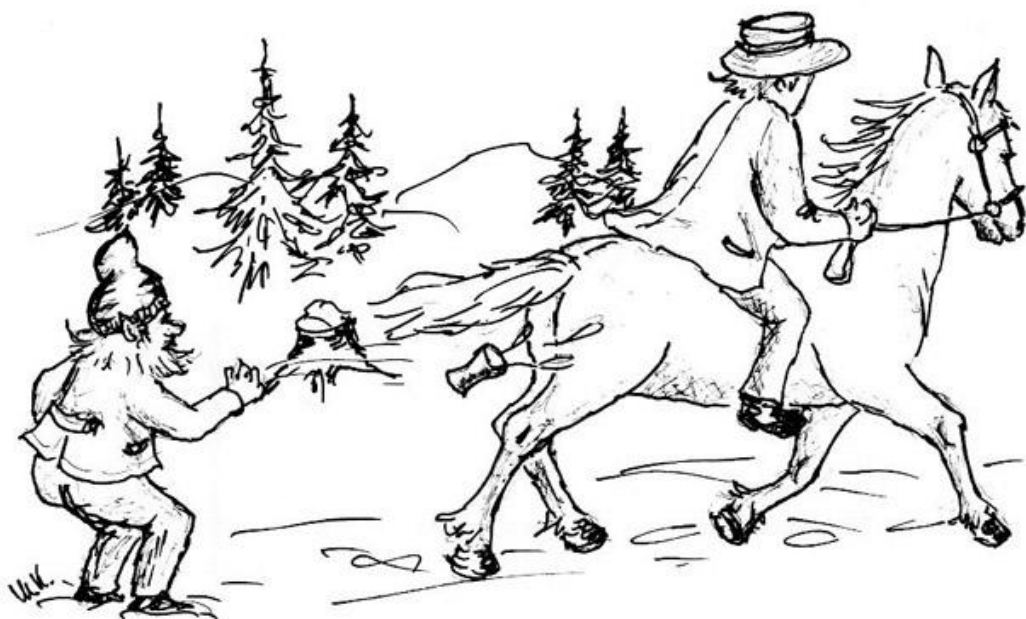
Det går flere sagn om denne "Godag". Blant annet - kom han på kant med Vassfjelltrollet. Hva de var uenige om skal ikke sies. Men Vassfjelltrollet kastet en gang en stor stein mot Godagsberget. Den nådde ikke helt fram, og ble liggende litt sør for Aune, som sikkert derfor fikk navnet sitt Gutusteinsaune. Hvis man sto ved Øvre Osen og ropte godag, svarte det godag fra Godagsberget.

Denne historien er nok flere hundre år tilbake i tid. Lenge før bilen ble oppfunnet - og hesten var folkets fremkomstmiddel. I den tida var det skyssstasjon på Rønningen, med oppstalling av hester og overnattingsmuligheter for folk. Det bodde mange familier på Rønningstunet. Det var 1.juledag, og Rønningsfolket var på vei til kirka i Klæbu. Bygdeveien snodde seg forbi gårdene, og således like forbi Godagsberget. Det var flere sleder i følget, men Rønningsbonden sjøl red i spissen. Ved Godagsberget møtte "Godag" opp og stoppet dem. Han var en veldig høflig "tuft", og han ville hilse på folket.

Han bukket og ønsket Rønningsbonden god jul. Rønningsbonden løftet på hatten og hilste tilbake. Etersom det var jul, hadde Godag med seg en liten juledram som han bød Rønningsbonden. Men eftersom de var på vei til kirka kunne ikke bonden takke ja til drammen. Godag ble veldig skuffet og strakk seg opp og nødet ham en gang til, men Rønningsbonden var bestemt og ropte til folket at de skulle kjøre upåaktet forbi, mens han sto og passet på. Da alle hadde passert, kastet han på hesten og jaget iveri.

Godag ble så sint at han slengte drammen etter hesten, og traff den bak på skinka. Det var sterke saker, for hesten fikk et brennmerke der han traff, og det grodde aldri. Det fulgte hesten til siste slutt.

Ove Lysklett har aldri sett Godag, men hula hans er der fremdeles. Hans far fortalte at han ofte var i kontakt med ham. Godag spilte dem mangt et puss, og gjemte bort verktøy og slikt. Men han la det alltid tilbake på plass igjen.

Ove sier at han fortsatt har kontakt med Godag, og føler at han er gårdens beskytter. Han vil nødigg skuffe ham, og han bor nok i berget den dag i dag.

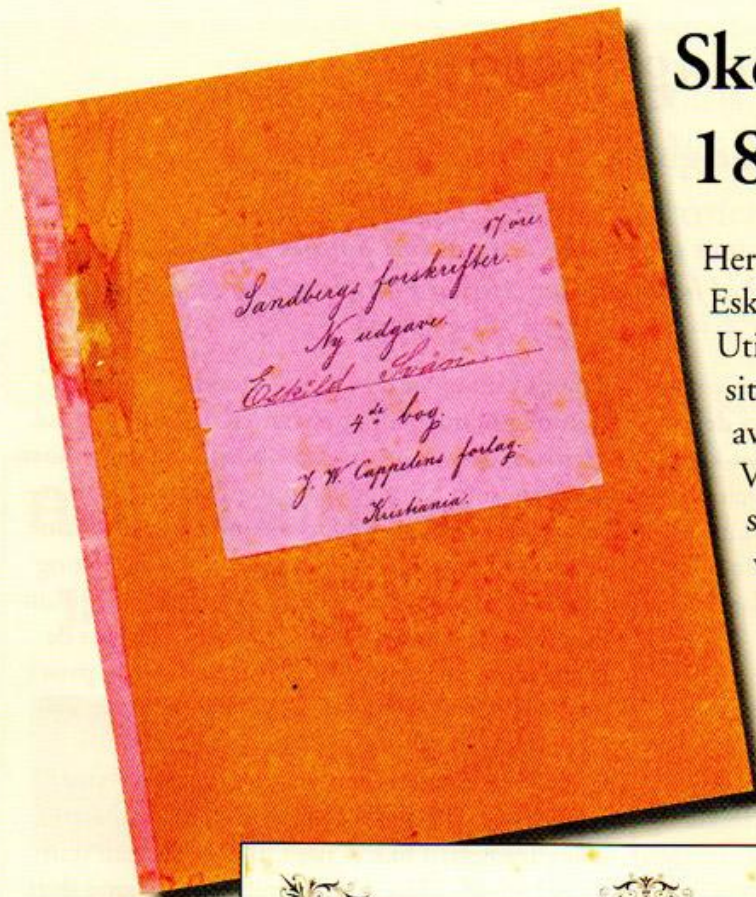

Skoledagen på 1800-tallet

Her er skriveboka og timeplanen til Eskild Svån fra Klæbu.

Utifra opplysninger Historielaget sitter inne med er begge fra slutten av 1800-tallet.

Vi ser her hva uken bød på av skoletimer for en ung gutt. Mye tid var viet til religion, vi finner både Bibellæsning, Forklaring og Bibelhistorie som daglige innslag.

Timeplan

for

Time	Måndag	Tirsdag	Onsdag
8-9			
9-10	Forklaring	Forklaring	Bibellæsning
10-11	Skrivning	Skrivning	Skrivning
11-12	Bibelhistorie	Bibelhistorie	Bibelhistorie
12-1			
1-2	Læsning	Læsning	Analysé
2-3	Regning	Læselogg	Regning
3-4	Læsning	Læsning	Læselogg
Time	Tirsdag	Tirsdag	Tirsdag
8-9			
9-10	Forklaring	Forklaring	Bibellæsning
10-11	Skrivning	Skrivning	Regning
11-12	Bibelhistorie	Regning	Læsning
12-1			
1-2	Læsning	Læsning	
2-3	Skrivning	Alt	
3-4	Regning	Læselogg	

H. Moe's Bog- & Papirhandel

der drømmer det alt i jægerens sind

der drømmer det alt i jægerens sind

Fra skriveboka har vi hentet frem en tekst som ble brukt
som "mal" for skrivning.

der drø

Den var både vakker og malerisk og lyder som følger:

der drø

Paa ødemark under jøklers mur,

der drø

der styrter og stimler den vilde ur.

Der gror guldskjegget paa klippeblok,

der drø

og sølverlokker paa klippetind

der føyres de stygtige reners flok,

og vaag

Der drømmer det alt i jægerens sind

og farer som blæst over ur og myr

og vaag

og vaagner og klinger i eventyr.

og vaagner

og klinger i eventyr.

og vaagner

og klinger i eventyr.

og vaagner

og klinger i eventyr.

og vaagner

og klinger i eventyr.

Klæbu Musikkorps

Klæbu musikkorps ca. 1931

1.r.v.: Oskar Skjevik, Torbjørn Bostad, Jon Melandsør (dirigent), Ivar Bostad, Ole Bromstad

2.r.v.: ... Fjellsæter, Johan Berg, Hallvard Fjærli, Ingvar Harrang

3.r.v.: Birger Nesset, Olaf Aas, Bjarne Grendstadbakk, Ole Harrang, Trygve Bostad

I 1926 ble det stiftet en musikkforening eller "Blåseensemble" i Klæbu. Noen av de som var med var Gunnar Indseth, Olaf Indset, Sverre Indset, Bernt Forseth, to Sjølbakkenkarer, Hallvard Fjærli, Jon Melandsør og Ole Bromstad. De startet for sin egen fornøyles skyld og for felles interesse for musikk. De hadde øvelser om søndagen i sommerfjøsset i Bromstadtrøa. Etter hvert ble det interesse for å utvide "Blåseensemblet" og Ole Bromstad tok initiativ til å starte et Arbeidernes Musikkorps 29. mai 1931. Bygda hadde et hornmusikklag fra før, men politiske motsetninger gjorde at det var umulig å få musikk til arrangementer i for eksempel Folkets Hus.

Formålsparagrafen fikk derfor følgende ordlyd: "Korpsets formål er å skaffe bygdens arbeiderkorporasjoner musikkunderholdning til sine ar-

rangementer."

Etter som årene gikk og samfunnet forandret seg ble musikkorpset et korps for hele bygda. På et korpssmøte 7.mai 1950 ble navnet forandret til det som korpset heter i dag, Klæbu Musikkorps.

Den nye formålsparagrafen ble følgende: "Korpsets formål er å skaffe bygdens institusjoner og andre musikk til sine arrangementer i den utstrekning det lar seg gjøre, samt å fremelske musikkinteressen."

Denne formålsparagrafen har Klæbu Musikkorps oppfylt til fulle, og ennå i dag er korpset selvskrevne så vel på 1.mai i Folkets Hus, som til 17.mai og til egne konsertarrangementer.

sino-08

Kilder: Marit Bromstad Olsen, Klæbu Musikkorps 75 års jubileumsberetning.

Klæbu Sparebank

Av Lars K. Forseth

I forbindelse med Klæbu Sparebanks 150 års jubileum er jeg av formannen i Klæbu historielag anmodet om kort å fortelle litt om min tid i banken.

Min karriere i banken startet vel egentlig i julen 1960. Jeg fikk besøk av daværende formann i forstanderskapet Tore Hallan. Bankens kasserer og bokholder gjennom mange år, Bernt Forset, døde like før jul og Hallan ba meg om å søke jobben. Det kom meget overraskende på meg. Jeg skulle avlegge eksamen på realskolen på juni året etter og hadde helt andre planer om videre skolegang. Banken var selv etter datidens forhold meget liten, kanskje minst i Trøndelagsfylkene, om ikke minst i hele landet. Ekspedisjonstiden var 5 timer pr. uke, 3 timer på tirsdag og 2 på fredag selv om det var litt såkalt etterarbeid, så var det en deltidjobb. Etter gjentatte purringer fra herr Hallan ble det til at jeg søkte på jobben, men regnet med at jeg ikke fikk den. Slik som jeg så det den gang var det helt i orden.

Jeg fikk imidlertid jobben og min første dag i banken var 1. juli 1961. Jeg begynte samtidig i Bøndernes Bank for å få praktisk opplæring i bankarbeid. Olav Aune hadde i et halvt års tid fungert som kasserer og bokholder med bistand av ansatte fra Bøndernes Bank. Det hører med til historien at jeg senere på året ble ansatt i Trygdekassen og dermed hadde godt og vel full jobb. Da jeg fikk jobben, hadde jeg tanker om å være der et år, og så fortsette med den utdannelsen jeg hadde planlagt. Da året var gått var planene om videre utdanning glemt. Det skyldes at jeg trivdes i jobbene og var omgitt av trivelige folk og vil spesielt nevne Olav Aune og vaktmesterparet i Kommunen Asbjørg og Per Ulseth.

Lokalet var i det gamle Herredshuset. Hjelpemidlene var beskjedne, en regnemaskin og en eldgammel skrivemaskin var alt av teknisk utstyr. Alle protokoller ble ført for hånd.

Bankens første lokale i Herredshuset.

I åpningstiden skulle en av styrets medlemmer være til stede og det gikk på rundgang med 1 uke på hver. Ved ekspedisjonstidens slutt ble det servert kaffe på styremedlem og kasserer og gjerne også på de kunder som var i banken ved stengetid.

Bankarbeid den gangen var enkelt i forhold til i dag. En vanlig ekspedisjonsdag besto av innskudd eller uttak av sparepenger, eller betaling av renter på lån. Nesten alle lån var avdragsfrie og banken hadde derfor svært få midler til nye lån. Jeg tok opp dette med styret og foreslo nedbetalingstid på 20 år på alle lån. Det ble nedstemt. Det hører med til historien at jeg fikk hjelp av Bankinspeksjonen, som på inspeksjon stusset over at så å si alle lån var avdragsfrie, og som i sin rapport nærmest påla banken å kreve avdrag på lånene.. Pålegget ble tatt til følge av bankens styre.

Betalingsformidling gjennom bank var lite brukt. Jeg mener å huske at vi hadde 2 kunder som var betrodd sjekkhefte: Klæbu kommune og Herredsskogmesteren.

Bankgiro var nærmest ukjent.

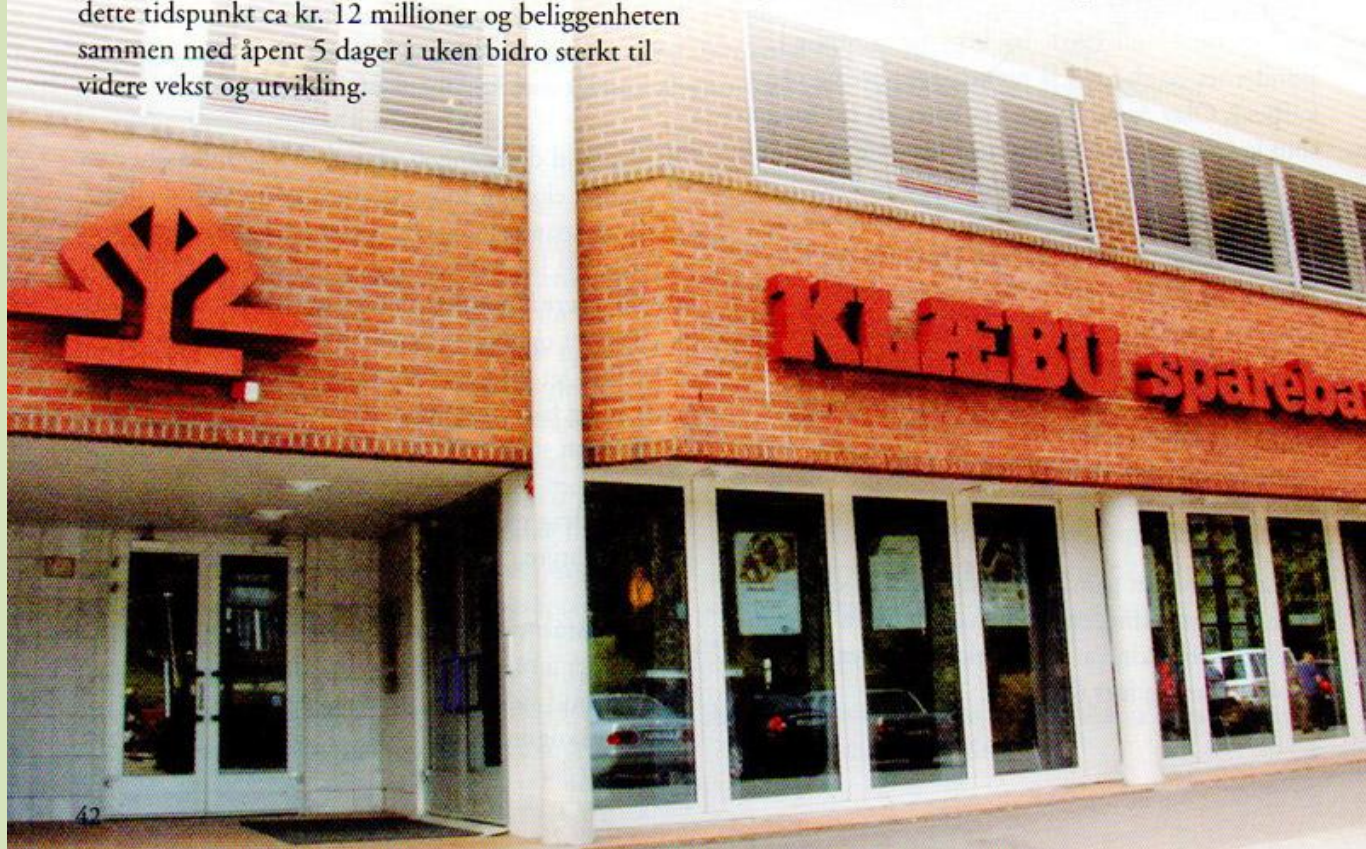
Forvaltningskapitalen var da jeg begynte ca 1,5 mill. og skjønnte etter hvert at skulle banken dekke behovet for utlån, måtte innskuddene øke. Det eksisterte ikke et velfungerende kapitalmarked som i dag og var derfor helt avhengig av innskudd fra publikum. Det hjalp noe at de fleste lån ble avdragsbetings, men da vi lyktes å få Klæbu off. Pleiehjem, senere Hallsetheimen, som kunde begynte en positiv utvikling. Alle klienter skulle ha sin egen konto, i tillegg til at også institusjonen ble en betydelig innskuddskunde. På slutten av 60-tallet besluttet Hallsetheimens ledelse at lønn til ansatte skulle utbetales over bank, noe som medførte at det ble opprettet mellom 400 og 500 lønnskonti. En fantastisk tilvekst som betydde meget for bankens vekst og utvikling.

Fra 1. Januar 1967 ble jeg ansatt i full stilling og ekspedisjonstiden utvidet til 3 dager i uken. I tillegg ble det opprettet filial på Klæbu Pleiehjem som ble betjent 1 dag i uken.

Året 1972 var for meg et merkeår. Det ble opprettet stilling som banksjef og jeg ble utnevnt 1. april samme år, I slutten av november flyttet vi inn i nye lokaler på Strøket. Forvaltningskapitalen var på dette tidspunkt ca kr. 12 millioner og beliggenheten sammen med åpent 5 dager i uken bidro sterkt til videre vekst og utvikling.

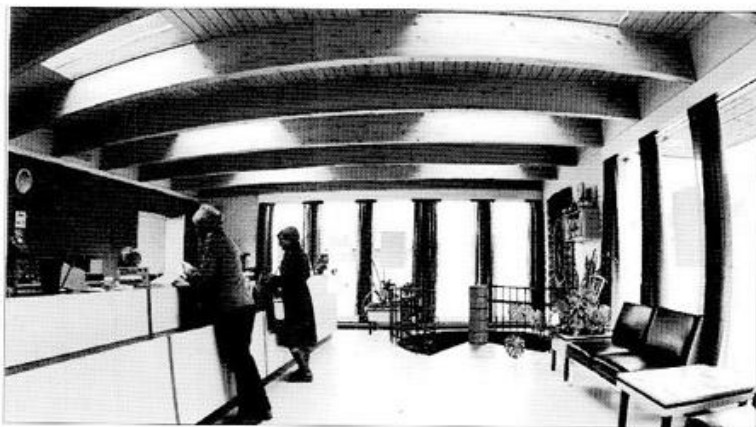
Da vi flyttet inn i nybygget i 1972 trodde vi at vi hadde lokaler for all fremtid, men allerede i midten på 80-tallet begynte plassen å bli oppbrukt. I 1985 bygde vi og åpnet filial på Tanem, og i 1990 tok vi i bruk bankbygget som står der i dag. Med leieboere som Lensmann, Trygdekontor, Frisør og Kafeteria samt selskapslokaler i 3. etasje var det et bidrag til sentrumsdannelse i Klæbu.

Den tekniske utviklingen i de 40 år jeg var i banken er eventyrlig. Som nevnt var det i 1961 kun håndførte protokoller. Det var et stort fremskritt da det i 1962 ble anskaffet bokholdermaskin og det meste av bokføringen foregikk på maskin. Et skritt videre var da vi i begynnelsen på 70-tallet i stor grad la bokføringsrutinene over på EDB. I 1976 ble det installert terminalutstyr. Terminalene fungerte som kassermaskin og punchmaskin i en operasjon. I 1981 ble bankens kasseterminaler on-line-tilknyttet datasentralen, dvs. transaksjoner ble registrert på kundens konto samtidig som kunden ble ekspedert. I prinsippet det samme system som benyttes i dag. Med den store og raske utviklingen av data kom minibank, telefonbank, nettbank og mange andre tjenester som gjør at kunden kan gjøre sine banktjenester døgnet rundt uten å besøke banken. Det er til og med mulig å søke om lån på nettet.

I utgangspunktet hadde jeg ingen planer og heller intet ønske om å bli bankmann. Det er i ettertid interessant å se hvordan tilfeldigheter påvirker ens yrkesvalg. For meg var jobben i Klæbu Sparebank midt i blinken. Jeg liker å ha kontakt med mennesker og kundekontakt ble prioritert høyt. I tillegg var jeg så heldig å få interessante verv i så vel Sparebanklaget som Sparebankforeningen og andre organisasjoner tilknyttet sparebankvesenet som var med og beriket hverdagen.

Bankens lokaler i 1978.

Ansatte i 1978. Banksjef Lars K. Forseth, Brit Magnusson, Inez Sigurson. Bak: Randi M. Berg og Inger Bones.

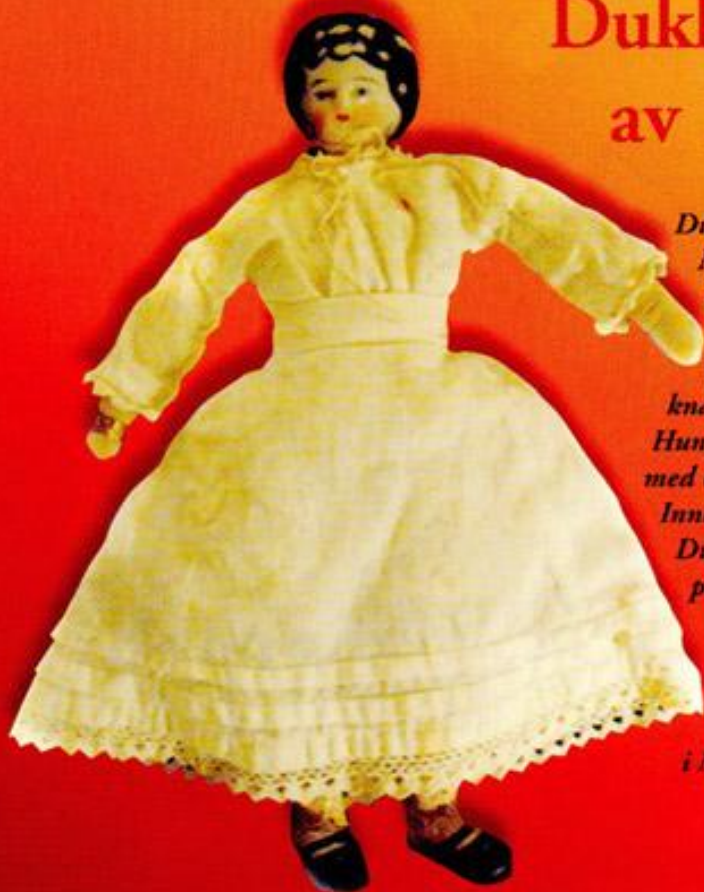
Det er også interessant å se tilbake på bankens vekst og utvikling over 40 år: fra ca 1.5 mill. i forvaltning i 1961 til bortimot 1 milliard da jeg sluttet, og fra en deltidsstilling på noen timer i uken til 15 ansatte. Selv om jeg, som opprinnelig planlagt, hadde brukt flere år på skolebenken, er jeg ikke sikker på om det har lyktes å få en mer interessant og utfordrende jobb. Helt til slutt vil jeg nevne at godt samarbeide med styret og flinke medarbeidere har gjort at 40 år i Klæbu Sparebank har for meg vært en fin tid som jeg tenker tilbake på med glede.

Styret i 1978. Foran fra venstre: Lars K. Forseth, Olav Aune, Fredrik Reinert Jonassen. Bak: Per Ulseth og Lars L. Forseth.

Dukke fra slutten av 1800-tallet

Dukke fra slutten av 1800-tallet.

*Marit Kleven fikk denne dukken
i sin tid av en eldre mann.*

*Dukken har en forseggjort serk med
kroklisser, og serken rekker ned til
knærne.*

*Hun har en understakk utenpå, vakkert laget
med biser og blonder nederst.*

Innerst har hun en strikket underbukse.

*Dukken er ca 20 cm lang, hodet er i
porselen med påmalt ansikt og hår,
og kroppen er fylt med vann.*

*Dukken var nok et kjært leketøy for ei
lita jente den gang! I dag sitter hun
bare på stas i dukkestolen sin inne
i Marit's vitrineskap.*

Årsmøte 2009 avholdes i Gamle Festsal
onsdag 25. februar kl. 19.00.
Velkommen.